

เรื่องพระสงฆ์

พระอาจารย์สงฆ์ มนัสสนุโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

มันหาหาใส่หัว พอหามาแล้วต้องวาง เพราะหามาขึ้นหัว มันพอใจนะ เราพอใจจะทำ เวลาเราก้านออกไป เราก้านเขาออกไปเขาก็ได้แย้งมา มันเป็นเรื่องธรรมดา เราอยากให้ได้แย้งด้วย เพราะในพุทธศาสนาไง ชุมมสากัจฉาเอตมมฺกมลมุตตมฺ การเสวนาธรรม การหาเหตุหาผลกันเพื่อความดีงามของสังคม สิ่งนี้ดีมาก แต่เราต้องพูดกันด้วยเหตุด้วยผล

ประเด็น : นี้ลูกศิษย์หลวงพ่อบอกว่า.....พูดว่า ที่หลวงปู่สงฆ์บอกว่า เราเชื่อว่าหลวงปู่คือพระอรหันต์ เพราะเราได้พิสูจน์หมดแล้วนี้ คำว่าพิสูจน์หมดแล้วนะ เขาก็เขียนมา ที่พิสูจน์หมดแล้วนั้นทราบได้อย่างไร หลวงปู่สงฆ์เป็นอรหันต์แล้วหรือ ถึงรู้ว่าหลวงปู่คือพระอรหันต์ อยู่ในเว็บไซต์ ว่านี้ลูกศิษย์หลวงพ่อบอกว่า.....บอกว่า ที่หลวงปู่สงฆ์บอกว่า เราเชื่อว่าหลวงปู่คือพระอรหันต์ เพราะเราพิสูจน์หมดแล้ว

หลวงปู่ : พิสูจน์นี้ ถ้าพูดถึงคนที่มีคุณธรรม ง่าย ๆ ง่ายมาก ๆ ในวงการทหาร ในนักรบนี้เขาจะรู้เลยว่าทหารคนไหน มีเครดิตขนาดไหน ออกรบผ่านสนามรบมากน้อยแค่ไหน อย่างเช่น จปร.๑ นี้ เขาเชื่อถือศรัทธากันเพราะอะไร เขารบในสนามรบ เขาผ่านสงครามเวียดนาม เขาผ่านสงครามในประเทศลาว เขาผ่านสงครามมาทุกสงคราม คนที่ผ่านสงครามมาแล้วนี้ เขาผ่านสงคราม เขาวิกฤติขนาดไหน เขาเอาลูกน้องพ้นออกมาจากสงครามนั้น ด้วยความรอดชีวิตมาทั้งหมด นี่คือการที่ผ่านสงครามมาแล้ว

ในวงการแพทย์ เมื่อก่อนนะเรายังไม่บวช มันมีพี่ชายเพื่อน ชื่อหมออะไรจำไม่ได้ เขาพูดเขามาเล่าให้เราฟัง เพราะตอนนั้นเรายังเป็นเด็กอยู่ ตอนนั้นในวงการแพทย์ มีคนผ่าสมองได้ ๒ คน มีเขาคนหนึ่ง กับหมอ..... เขาบอกว่าในประเทศไทยนี้

มีคนผ่าสมองได้อายุ ๒ คน แล้วถ้าญาติพี่น้องใครก็แล้วแต่จะไปผ่าสมอง เอ็งจะไปโรงพยาบาลไหนก็แล้วแต่ เขาก็ต้องมาเรียกดูไป เขาว่า

เพราะในเมืองไทยมีอยู่ ๒ คน มีหมอ.....กับเขา ชื่ออะไรจำไม่ได้ แล้วบอกเขา พูดกับเรานะ เขาบอกนี่เขาพูดเล่นหรือพูดจริงเราก็ไม่รู้ แต่เขาพูดกับเราเพราะตอนนั้น เราจำได้ เขาบอกว่า นี่เรานี่ชำนาญมากเรื่องผ่าสมอง แต่ให้คิดยงนิตยาเรานิดไม่เป็นเลย ก็เขาทิ้งมาหมดเลยใจ นี่ใจเขารู้ได้อย่างไร ในวงการแพทย์ ในแพทย์เขาจะรู้กัน ใครมีความชำนาญมากน้อยขนาดไหน ใครทำได้ใครมือถึงหรือมือไม่ถึง

นี่ เราเชื่อว่าหลวงปู่ดุลย์เป็นพระอรหันต์ เพราะเราพิสูจน์หมดแล้วนี่ ฟังเทศน์นี้ ฟังเทศน์ว่าหลวงปู่ดุลย์ท่านเทศน์นะมันถูกต้อง หลวงปู่ดุลย์ท่านเทศน์ถูกต้องหมด จิตที่ส่งออกทั้งหมดเป็นสมุทัยให้เป็นผลเป็นทุกข์ ความคิดทั้งหมด ความคิดที่ส่งออกมันเป็นสมุทัย ความคิดของปุถุชนทั้งหมด ให้ผลเป็นทุกข์หมดเลย ต้องหยุดความคิด ในการหยุดความคิดนั้นก็ต้องใช้ความคิด

พระพุทธเจ้าบอกว่าต้องตัดป่าดงป่า แต่ต้นไม้ไม่ได้ถางแม้แต่ต้นเดียว ตัดป่าป่ารกชัฏในใจนี้ ตัดป่า ทำลายป่า ทำลายกิเลสหมดเลย ทำลายกิเลสหมดหัวใจเลย แต่ต้นไม้ไม่ได้ทำลายแม้แต่ต้นเดียว นี่พระพุทธเจ้าพูด ไอ้พวกเราก็ตัดป่านะ งงนะ งงมากเลยไอ้คนภาวนาไม่เป็น เอ้ แล้วตัดป่า แล้วทำไมต้นไม้ไม่ได้ตัด แล้วตัดป่ากันอย่างไร เราก็จะหมุนคว้างคว้างหมดเลย

แต่ในเมื่อถ้าปฏิบัตินะ คนปฏิบัติไป มันเห็นการทำลายกิเลส มันทำลายกิเลส นะ กิเลสนะกิเลสไม่ใช่ความคิด ความคิดไม่ใช่กิเลสนะ ความคิดไม่ใช่จิต กิเลสไม่ใช่ความคิด กิเลสไม่ใช่จิต กิเลสไม่ใช่ทุกๆ อย่างที่เราเป็น กิเลสเป็นกิเลส ฉะนั้นเวลาไปตัดป่านี่ ตัดป่าเห็นไหม ความคิดนะรกชัฏ ความคิดเรานี้เดือดร้อนไปหมดเลย ป่าไม้เราเข้าไปไม่ได้เลย ป่าเต็มไปหมดเลย เพราะต้นไม้มันหนาที่บหมดเลย แล้วเราจะลอดช่องผ่านป่าไปได้อย่างไร

ความคิดที่เราคิดกันอยู่นี้ มันมีกิเลสไหม มันมีกิเลสเพราะเราเป็นปุถุชน เรามีอวิชชา เรามีกิเลส มันถึงเป็นกิเลส แต่เวลาเราทำลายกิเลสหมดแล้วนะ พระพุทธเจ้ามีความคิดใหม่ ถ้าพระพุทธเจ้าไม่มีความคิด พระพุทธเจ้าจำสามเนตรราหูได้อย่างไร จำ

พระเจ้าสุทโธทนะได้อย่างไร พระพุทธเจ้าจางนางพิมพาได้อย่างไร ขนาดว่าจะไปเทศน์โปรดนางพิมพานี้ พระพุทธเจ้าบอกกับพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะไปเลยนะ เพราะตอนนั้นมีแต่พระโมคคัลลานะ พระสารีบุตรเท่านั้น ที่เป็นพระอรหันต์ ถ้าองค์อื่นไม่เป็นพระอรหันต์นะ ไป..เข้าไปแล้วมันจะมีปัญหา คือว่าเขาอุคิภาวะไม่ถึง จะไม่เข้าใจเรื่องอย่างนี้ แล้วจะบอกว่าเป็นเรื่องของโลก เป็นเรื่องของกิเลส

พระพุทธเจ้าบอกพระสารีบุตร บอกพระโมคคัลลานะเอาขึ้นไปเป็นพยานด้วย นี่ เพราะว่าพระเจ้าสุทโธทนะนิมนต์ให้ไปโปรดนางพิมพา บอกพิมพานี้เป็นคนดีมากลูกเวลาลูกออกไปบวชแล้วนี้ นางพิมพาจะคอยฟังเสียงตลอดเวลา นอนกลางดินกินกลางทราย นางพิมพาก็มานอนกับพื้น พระพุทธเจ้ากินมือเดียว นางพิมพาก็กินมือเดียว ฟังข่าวพระพุทธเจ้าทำอะไร ทำอย่างนั้นหมด แต่ธรรมดาสามีภรรยาที่น้อยใจ ไม่ยอมมาต้องให้พระพุทธเจ้าไปหา

พระพุทธเจ้าไปนี้ พระพุทธเจ้าเข้าใจ บอกกับพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ เธอไปนะไปกับเรา เป็นพยาน แล้วเธอยืนเฉยๆ นะ อย่างงั้นยืนเฉยๆ เพราะพระอรหันต์พระอรหันต์เข้าใจกัน ยืนเฉยๆ เพราะพระพุทธเจ้ารู้ว่าไปหานางพิมพานี้ เพราะว่าด้วยความตรอมใจ ด้วยความเข้าใจ ด้วยความอะไรนะ คนมีกิเลสอยู่ แต่รักมาก

แต่มันก็มีความกิเลสมันบีบคั้นนะ พอเข้าไปปีนี้ วิ่งเข้ามาเลยเห็นไหม วิ่งเข้ามาจะกอดเลย ถ้าเป็นเรานะ ใครมากอดพระพุทธเจ้าเราขอมไหม เราก็บอกพระพุทธเจ้ามีกิเลสแน่ๆ เลย แต่พระอรหันต์กับพระอรหันต์รู้จักกัน มันเป็นคู่เวรคู่กรรม คู่บุญบารมีเข้ามากอดคนจะเข้ามาอะไร โทษนะสามีคนนะ ก็สามีเรานะ ตอนนั้นมีกิเลสนะ กิเลสมันยังคิดยังยึดอยู่ว่าเป็นสามีเรา เข้ามาก็มากอดเลย

พระพุทธเจ้าก็ยืนเฉย พระพุทธเจ้ากำหนดจิตดูจิต เขาแบบว่ามันอัศจรรย์ใจ เพราะหนีออกไปใช้ไหม ตั้ง ๖ ปี ๗ ปี แล้วปีที่ ๗ เพิ่งกลับมา พอกลับมา นี้ พอทำป๊าแล้วพระพุทธเจ้าก็เฉย คนคืออยู่แล้ว คนดีคือพื้นฐานมันดีใจ พอได้สติ พระพุทธเจ้าไม่ตอบสนอง มันก็หุดเข้ามาๆ จิตมันหุดเข้ามาๆๆ หุดเข้ามาเป็นตัวเองนะ พอหุดเข้ามาเป็นตัวเอง สติก็ฟื้นมาใช้ไหม ปล่อยออกมาเอง ก็มลงกราบ พระพุทธเจ้าเทศน์ นี่ไงทำไมพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ ไม่ดิเตียนพระพุทธเจ้าแม่แต่คำเดียว นี่เป็นเรื่องบุญเรื่องกรรมนะ

ที่นี้ที่ว่าฟังเทศน์นี้ ฟังเทศน์นะรู้ได้อย่างไรว่า ไอ้หงบมันรู้ได้อย่างไรว่าหลวงปู่
คุณพระอรหันต์ ก็หลวงปู่คุณของท่านพูดถูก แล้วหลวงปู่คุณของท่านก็มีวิฤทธิภาวะ ครุบา
อาจารย์เราท่านก็เชื่อ เราแปลกใจนะกรณีอย่างนี้ กรณีว่าทำไมหลวงตานี้ ท่านชมครุบา
อาจารย์มาก ทำไมหลวงตาไม่พูดถึงหลวงปู่คุณเลย หลวงตาพูดถึงหลวงปู่คุณน้อยมาก
เพราะอะไร เพราะเทคนิคการสอน เรามาทำวิจัยของเราเองไง ถ้าหลวงตาท่านนี้ท่านจะ
พูดถึงหลวงปู่คุณ พูดถึงหลวงปู่ขาวพวกนี้ เพราะพวกนี้สอนพุทธโธ สอนโดยหลัก

ที่นี้หลวงปู่คุณนะท่านสอนจิตเหมือนกัน นี่หลวงปู่คุณท่านสอนจิตนี้ มัน
ต้องคนมีรากฐานไง ฉะนั้นถ้าสอนจิต สอนต่างๆ ไป มันต้องสอนถูกใจ เหมือนกับ
ทางการแพทย์นี้ พอเราจบแล้วนะ แพทย์พื้นบ้าน แพทย์ประจำบ้านใช้ใหม่ พอเราจะ
เข้าเฉพาะทางนี้ มันจะไปทางไหน แล้วทางที่ว่าอย่างผ่าตัดสมอง อย่างผ่าอย่างนี้มันมีกี่
คน คนที่มีวิฤทธิภาวะพร้อมที่จะขึ้นมาสายนี้มันมีน้อย

ฉะนั้นการจิตนี้ การพุทธโธ พุทธโธ นี้เหมือนพวกเรานี้ทำงานบนพื้นดิน เรา
ทำงานบนพื้นดิน เราจะหกล้มคลุกคลาน เรามันก็ไม่ตกดินใช้ใหม่ แต่ถ้าคนทำงานบน
ยอดดึก ไปทำงานในที่สูงนี้ ถ้ามันไม่มีอะไรรองรับมันจะตกมา การพุทธโธๆ นี้ มัน
เผชิญกับความรูสึก แต่ความคิดจิตนี้ มันใช้ปัญญาอบรมสมาธินี้ มันเหมือนกับเรา
ทำงานบนอวกาศ ถ้ามันพลาดมามันก็ตกหมด ฉะนั้นหลวงปู่คุณ หลวงตาท่านถึงไม่...

สังเกตได้หลวงตาท่านไม่ได้เน้นตรงนี้เลย แล้วเราเข้าใจด้วย นี้พูดมาอย่างนี้
เดี๋ยวก็บอกไอ้หงบเข้าใจได้อย่างไรอีกล่ะ เราเข้าใจว่า ตรงที่ว่าหลวงตาท่านพูดถึง
ประสบการณ์ของท่าน คนเรานั้นมีประสบการณ์ อะไรที่เราทำแล้วมันอุปสรรคนี้ มัน
จะฝังใจ เหมือนพ่อแม่นี้ใครเป็นพ่อแม่คนนะ เราทำอะไรก็แล้วแต่นะ ถ้ามันเป็น
อุปสรรคของเรานี้ เวลาลูกเรานี้ เราไม่อยากจะเจออุปสรรคนั้นเลย เราพยายามให้ลูก
เราพ้นอุปสรรคนี้ไป

หลวงตานะท่านออกมาปฏิบัติ ท่านมาจำพรรษาอยู่จักราช ๑ พรรษา ๑ พรรษา
คือท่านเร่งความเพียรอยู่ ๓-๔ เดือน จิตนี้ยอดเยี่ยมเลย จิตนี้เป็นสมาธิแข็งปึกเลย แล้วก็
จะตามหาหลวงปู่มัน ก็แวะมาที่บ้านตาดนี้ มาเหลากลด มาทำกลดนี้ ท่านบอกทำกลด
หลังหนึ่งไม่ทันเสร็จ จิตเสื่อมหมดเลย รีบประกอบกลดให้เสร็จ พอรีบประกอบให้
เสร็จรีบออกวิเวกเลย ท่านบอกทำอย่างไรก็ไม่ขึ้น เพราะอะไร เพราะท่านกำหนดรู้ที่จิต

คือจิตนี้แหละ แต่ท่านไม่พูด ท่านบอกว่า ท่านกำหนดอยู่ที่จิต หลวงตาท่านพูดบ่อย เรากำหนดจิตไว้เฉยๆ เรากำหนดที่จิต ก็จิต เจริญแล้วเสื่อม เจริญแล้วเสื่อม อย่างไม่รู้ จินไปไม่ได้

แล้วมาพิจารณาคูทำไมมันเป็นอย่างนี้ มันเป็นอย่างนี้เพราะมันไม่มีคำบริกรรม ท่านบอกเลย ท่านบอกว่ากำหนดจิตๆ นี่เป็นสมาธิได้ไหม เป็น เป็นขึ้นไป ท่านบอก เหมือนเข็นครกขึ้นเขา ๒-๓ วันมันก็ถึงทับมา แล้วมันก็จะยึนอย่างนี้ไม่ได้ เพราะประสาเรานะหลักลอย เราเปรียบเทียบบ่อย เปรียบเหมือนคนเล่นว่าว คนเล่นว่าวมันต้องมีว่าว มีเชือก มีลม แล้วคนนี่จับเชือกไว้ แต่เราเห็นเขาเล่นว่าวไซ้ไหม เราก็เอาว่าว ขึ้นมาแล้วร่อนขึ้นไปเลยนี้ ไม่มีเชือก ไม่มีลมนี้ มันจะจับได้อย่างไร มันไม่มันคงใจ

ท่านถึงบอก ท่านใช้ปัญญาของท่านเอง ว่าท่านขาดอะไร ท่านก็ใช้ปัญญาว่า เราคงขาดคำบริกรรม นี่บุญกุศลมันเสริมกันหมดนะ นี่ธรรมะจัดสรร ธรรมะจัดสรรไป อยู่กับหลวงปู่มัน หลวงปู่มันก็สอนนะ แล้วหลวงปู่มันท่านต้องไปเผาศพหลวงปู่เสาร์ แล้วทีนี้ก็ทิ้งให้หลวงตา บอกรอเราอยู่ที่นี้ก่อนแล้วกลับมา ท่านบอกพอยู่องค์เดียวนะ ท่านกำหนดพุทโธทั้งวันเลย พุทโธๆๆ ๓ วันแรกออกแทบระเบิด นี่ ๓ วันแรกออกแทบ ระเบิดเลย เพราะอะไรนะ

เพราะคนเรานี้เหมือนเด็ก ลูกเราหลานเรานี้ปล่อยให้มันเที่ยว ใจแตกหมดเลย แล้วบังคับไม่ให้มันไป มันจะยอมไหม จิตถ้ามันเคยทำของมันอย่างนั้น จิตมันสบาย มันปล่อยทิ้งไป แล้วพอบังคับให้มัน พุทโธๆ ให้มันอยู่กับที่เนี่ย ๓ วันแรกออกแทบ ระเบิดเลย แต่พอที่สาม ที่สี่ ที่ห้าไปเข้าที่แล้ว นี่ใจคนที่เคยเห็นโทษของมัน ถ้าทำอย่าง นี้มันจะเห็นโทษมัน แต่ท่านไม่พูดมามันกระแทกกระเทือน มันกระทบ กระเทือนหมู่ คณะ

แต่เราเห็นกับหัวใจของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เราถึงโต้แย้ง ถ้ามันจะเป็นการคูจิต ของเราก็ทำอยู่ แต่ของเราเป็นปัญญาอบรมสมาธิ ไม่ใช่การคูจิตอย่างนั้น ฉะนั้น ย้อนกลับมาที่หลวงตา พอหลวงตาท่านทำอย่างนั้นปีบนี้เห็นไหม ท่านถึงบอกว่าต้องให้ พุทโธ แต่ท่านใช้คำนี้แหละ หลวงตาท่านใช้คำพูดที่นุ่มนวลมาก ที่ไม่กระทบกระเทือนกัน เวลาจะสอนภาวนาท่านบอกว่า เราชอบพุทโธวะ เราเลยให้บริกรรมพุทโธ ท่านจะใช้

คำนี้ตลอดเลย เราชอบพุทธโธ เราชอบพุทธโธ หลวงตาท่านพูดอย่างนี้ประจำ เราชอบพุทธโธ แต่นี้เราชอบพุทธโธ เราถึงสอนพุทธโธเห็นใหม่

แล้วเราก็มาย้อน นี่ไงทำไมถึงรู้ว่าหลวงปู่คุณย์เป็นพระอรหันต์ ทำไมหลวงตาท่านทำอย่างไร แล้วเราฟังท่านเทศน์นี้ ฟังท่านเทศน์ ฟังท่านเล่าประสบการณ์ของท่าน แล้วเราเคยปฏิบัติไป แล้วเราก็มายกย่อง เราชอบพุทธโธวะ เราถึงสอนพุทธโธ นี่ไงจริงๆ ท่านจะบอกว่าถ้าพุทธโธมันดีหรือพุทธโธมัน.. เราถึงพูดนะคำว่าพุทธโธที่เราอธิบายบ่อยเห็นใหม่ พุทธโธนี้เวลานึกพุทธโธนี้ พุทธชานุสสติ เรานึกพุทธโธๆๆ พุทธโธเป็นชื่อของพระพุทธรเจ้า เหมือนเราคิดถึงพ่อเรา พ่อๆๆ พ่อนี้ใจเราอยู่กับพ่อใหม่

พุทธโธๆๆ คิดถึงพระพุทธรเจ้านี้ มันเป็นธรรมะ มันเป็นความคิดที่สะอาด ความคิดโดยการฟังชาน การตรึกในธรรมอะไรก็แล้วแต่ ความคิดที่เราคิดนี้ มันคิดโดยกิเลส คิดโดยเรา นั้นเราก็เปลี่ยนความคิดเป็นพุทธโธๆๆ ชะ เหมือนเด็กไม่รู้อะไรผิดอะไรถูกเลย แต่พอบอกว่ามีจับความถูกนี้ไว้ ขวากับค่านะ มีงกอดขาวไว้ เดี่ยวมีงจะรู้ว่าเองว่าขาวหรือดำ

แต่นี้อานาปานสติ หรือการดูจิตต่างๆ นี้ มันเป็นกลาง คือว่ามันเป็นความคิดทั่วไป เป็นพื้นฐานทั่วไปที่ใครก็มีสิทธิ์คิดได้ ใครก็เลือกได้ มันไม่แบ่งขาวแบ่งดำเห็นใหม่ ความคิดนี้ ความคิด เราคิดดีก็ได้ คิดชั่วก็ได้ เราคิดอะไรก็ได้ มันเป็นกลาง คำว่ากลางนี้ไม่ใช่กลางธรรมนะ กลางกิเลสนะ ถ้ากลางธรรมะมันจะลง ลงมัชฌิมาปฏิปทานี้มันกลางกิเลสไป กลางคือ สิทธิเสรีภาพที่ใครก็คิดได้ไง นี่ท่านถึงบอกว่าท่านชอบพุทธโธวะ ท่านชอบพุทธโธ แต่ถ้ามีจริงๆ แล้ว ท่านจะพูดซัดๆ เลย แต่นี้มันจะกระเทือนกันไง มันกรรมของสัตว์

ฉะนั้น ใจที่ว้าวู้ได้อย่างไรว่า หลวงปู่คุณย์ท่านหมดกิเลสแล้ว คำสอนนั้นท่านบอก คำสอนนะ ความรู้สึกเป็นรูป ความคิดเป็นนาม ในโลกนี้มีแต่รูปแต่นาม หลวงปู่คุณย์เวลาท่านเทศน์สุดยอดนะ ใครฟังไม่ออกหรือ ความรู้สึกเป็นรูป ความคิดเป็นนาม ความรู้สึกนะ ท่านพูดจุดและต่อมไป หลวงตาบอกจุดและต่อม จุดและต่อมของผู้รู้ นี้วิทยานิพนธ์ของใครของมัน นี่เวลาของหลวงปู่ขาวเห็นใหม่ ของหลวงปู่ขาวว่าจะไรนะ นี่จิตนี้เหมือนเมล็ดข้าว ถ้าข้าวนี้ยังไม่สีตกลงดิน มีน้ำ มีดิน มีอากาศ มันก็จะงอก

เป็นธรรมดา ข้าวนี้ถ้าได้หุงให้มันสุกแล้ว ข้าวนี้จะไม่เกิดอีก นี่วิทยานิพนธ์ของหลวงปู่ขาว

ที่นี้หลวงปู่ขาวเห็นไหม ขางคาน ขางคานของคาน หลวงปู่คำดี หลวงปู่ชอบ หลวงปู่คุณย์เห็นไหม จิตนี้เป็นรูป ความคิดเป็นนาม มีรูปมีนามมันหมุนไป นี่มันเป็นวิทยานิพนธ์ของหลวงปู่คุณย์ หลวงปู่คุณย์ถนัดทางนี้ไง นี่รูปของจิต กับอวิชชาความคิดนะ นี่วิทยานิพนธ์ของหลวงปู่คุณย์ ไม่มีใครฟังออกหรอก ถ้ามันไม่มีเหตุมีผล มันจะเป็นพระอรหันต์ได้อย่างไร แล้วนี่มีเหตุมีผลอย่างนั้นท่านถึงพูดของท่านถูกใจ

แล้วบอกฐู่ได้อย่างไร หลวงปู่คุณย์เป็นพระอรหันต์ และไอ้หงบมันเป็นอะไร มันถึงไปบอกหลวงปู่คุณย์เป็นพระอรหันต์ เอ้า ก็กูเชื่อของกู กูจะผิดหรือ กูไม่ได้เป็นอะไรหรอก กูเป็นขี้เนื้อแหละ แต่กว่าหลวงปู่คุณย์เป็นพระอรหันต์ทำไม เอ้า กูเป็นขี้ แต่กูชมหลวงปู่คุณย์เป็นพระอรหันต์ ทำไม เป็นอะไร ชมเพราะว่าท่านเป็นลูกศิษย์หลวงปู่ มันนะ ท่านเป็นพระที่ดี เราเชื่อมั่นมาก ทีนี้ว่าหลวงปู่คุณย์ท่านพูดนะ ที่ว่าเชื่อเพราะอะไร เพราะหลวงปู่คุณย์พูดมันไม่มีช่วงไหนมันผิดพลาด

ก็จิตอยู่ที่นี่ เราไปหาหลวงปู่คุณย์บอกว่าใช่ไหม จิตใช่ไหม หลวงปู่คุณย์บอกว่าไม่ใช่ ไปอย่างไรก็บอกไม่ใช่ ไม่ใช่ ไม่ใช่หมายถึงว่ามันยังไม่เห็นจิต คือไม่ใช่จิตสงบว่างั้นเถอะ เห็นจิตคือจิตสงบ เห็นจิตคือจิตเป็นสมาธิ ถ้าจิตไม่เป็นสมาธิหยุดไม่ได้ ความคิดทั้งหมดที่ส่งออก ความคิดทั้งหมดนี้ มันเป็นสมุทัยให้ผลเป็นทุกข์ ต้องหยุดความคิด การหยุดความคิดก็ต้องใช้ความคิด มันเลยเป็นปัญญาอบรมสมาธิ แต่นี้เขาคนมันไม่เป็นมันเลยบอก ดูเฉยๆ

เราเปรียบเทียบนะ เราเป็นผู้อำนวยการ สำนักงานนี้เราจะตั้งงบประมาณ เราต้องหาบุคลากร เราจะต้องมีนโยบาย เราจะต้องบริหารจัดการให้องค์กรนั้น สำนักงานนั้นผ่านไปได้นี้คือหลวงปู่คุณย์ท่านสอน แต่มันมีคนๆ หนึ่งเข้าไปถ่ารูปนั้นมา แล้วมันก็บอกว่ามันก็จิตเหมือนกัน เป็นนักการภารโรง มันจะคอยแลกบัตรนี่ เข้าออกมันก็ดูแล้ว มันบอกสำนักงานมันบริหารได้นะ ไอ้รปภ.มันบอกว่าสำนักงานของมันเป็นคนบริหาร ใครเชื่อมัน ก็จิตใจ ก็รถเข้าออกก็เห็นใช่ไหม เอ้า รปภ.มันยืนอยู่ตรงทางเข้านะ รถเข้ามามันก็แลกบัตร รถออกมันก็แลกบัตร รถเข้าก็แลกบัตร ก็จิตใจ แต่องค์กรของมึง มึงบริหารอย่างไร

แต่หลวงปู่ดูลย์ จิตท่านบริหารองค์กร องค์กรเพราะอะไร นี่ใจความรู้สึกเป็นรูป ความคิดเป็นนาม โลกนี้มีรูปกับนามเท่านั้นที่มันหมุนไป แล้วมันออกมา พอมันหมุนไปๆ ในอะไร หมุนไปก็เกิดความคิด หมุนไปก็เกิดความคิด หมุนไปก็เกิดกิเลส ตัณหาความทะยานอยาก แล้วกิเลสตัณหาความทะยานอยากแต่ละชั้นๆ มันหยาบละเอียดต่างกันอย่างไร เป็นโสดาบันอย่างไร เป็นสกิทาคากันอย่างไร เป็นอนาคาอย่างไร เห็นไหม

นี่ในพระไตรปิฎก พระโสดาบัน ชั้น ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ชั้น ๕ ชั้น ๕ ไม่ใช่ทุกข์ ทุกข์ไม่ใช่ชั้น ๕ เพราะพระโสดาบันจะไม่มีชั้น ๕ ไปดูเรียงอริยมุขของหลวงตาสิ เรียงอริยมุขของหลวงตาเห็นไหม ชั้น ๕ จะขาดที่อนาคา ไปดูอริยมุขของหลวงตา เรียงอริยมุข เรียงจิตที่เป็นพระอรหันต์ของหลวงตา ไปเอาหนังสือมาอ่านเลย ท่านบอกเลย นี่ทางปริยัติ แล้วพูดออกไปทางโลกจะคิด ถ้าเป็นโสดาบันแล้วนี่มันจะไม่มีชั้น ๕ ชั้น ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ชั้น ๕ ชั้น ๕ จะไม่มี ชั้น ๕ ไม่มีเกิดกามราคะได้อย่างไร กามราคะทุกคนมีความรู้สึก ทุกคนจะเกิดกาม ทุกคนมีความคิดก่อนไหม ทุกคนมีสเป็กของตัวเองไหม มันไม่มีชั้น มันเป็นอะไรนะ มันไปละกันที่อนาคา พอไปละกันที่อนาคานี้

เห็นไหมพอโสดาบัน สกิทาคา อนาคาแล้วมันเหลืออะไร จากอนาคาไปเป็นอะไร นี่ใจความรู้สึกเป็นรูป ความคิดเป็นนาม นี่หลวงปู่ดูลย์สอนอย่างนี้นะ แล้วหลวงปู่ดูลย์สอนหลวงปู่กิมนะ กิม เห็นอวิชาใหม่ เห็นจิตใหม่ พิจารณามัน พิจารณามัน หลวงปู่ดูลย์สอนมีผลงานเยอะนะ แต่เพราะอะไรนะ แต่จุดนี้มันจุดที่ว่าเป็นปัญญาชน มีปัญญาไง พอมีปัญญา เหมือนกับเราศึกษาทางธรรมะ แล้วไปตรีกในธรรมะนี้ โอ้อโฮ จินตนาการ จินตมยปัญญา

นี้จะบอกว่าแล้วไอ้หงบมันรู้ได้ไงว่า หลวงปู่ดูลย์เป็นพระอรหันต์ รู้ไม่รู้นี้ มันเป็นการเคารพบูชา ครูบาอาจารย์หรือพระที่ประพฤติปฏิบัติ ท่านจะเคารพ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัดนึก รัตนตรัยของเรา ในเมื่อพระผู้ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ในมุมมองของเราในความเห็นว่า ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ แล้วท่านประพฤติดีปฏิบัติชอบ หลวงปู่ดูลย์ไม่เคยออกมาโฆษณาชวนเชื่อ ให้ทุกคนเชื่อถือท่าน ท่านไม่ได้

ออกมาปฏิบัติแล้ว ใครคิดได้แล้วจะได้เป็นพระโสดาบัน เป็นอย่างที่ว่าการตลาดเขาจะจัดการได้

หลวงปู่คุณย์ไม่เคยให้ใครเป็นพระโสดาบัน เป็นพระสกิทาคา พระอนาคา ไม่เคยให้ใครเลย หลวงปู่คุณย์ท่านจะสั่งสอนให้ผู้ปฏิบัตินั้นให้เป็นปัจเจกตั้ง รู้จำเพาะตนขึ้นมา ให้เป็นตามความเป็นจริง หลวงปู่คุณย์ไม่เคยทำการตลาดโวย หลวงปู่คุณย์ไม่เอาตลาดมากระจายธรรมะโวย พระอริยเจ้าแต่ละองค์ถึงซึ่งธรรมะจะไม่เป็น โมฆบุรุษ ไม่เห็นแก่ลาภ สักการะ ไม่เห็นแก่ชื่อเสียง ไม่เห็นแก่สิ่งต่างๆ ที่จะบิดเบือนธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า หลวงปู่คุณย์ท่านจะเป็นพระอรหันต์หรือไม่เป็นพระอรหันต์ ท่านไม่เคยออกมายุ่งกับโลกเลย ท่านมีแต่ช่วยเหลือโลก จรรโลงโลก

พระอรหันต์หรือครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นธรรม คนที่เป็นธรรมจริง คนที่เป็นธรรมจริงเพราะธรรมนี้ไม่ใช่โลก สิ่งทางวิชาการที่มีการสื่อสารความคิดแค่นั้นก็แล้วแต่ ความคิดเกิดจากกิเลส ความคิดเกิดจากโลกทั้งหมด ความคิดเกิดจากธรรมนี้มันจะเกิดขึ้นมาได้ มันต้องเป็นพระโสดาบันขึ้นมา แล้วการกระทำสิ่งที่เขากระทำกันอยู่นี้มันไม่สมกับการที่จิตใจเป็นธรรม จิตใจเป็นธรรมมันจะรู้แบ่งแยกระหว่างความดีและความชั่ว ความดี ความดีของใคร ความดีของโลก ความดีของอริยเจ้า ความดีของโสดาบัน ความดีของสกิทาคา อนาคา ความดีอย่างนั้นมันลึกซึ้ง มีค่ามากกว่าแก้วแหวนเงินทอง มีค่ามากกว่าชีวิต สละชีวิตเพื่อรักษาธรรม

แต่การกระทำของเขานี้เป็นการตลาดทั้งหมด เราถึงไม่เชื่อ แต่หลวงปู่คุณย์ท่านไม่เคยมีกิริยาอย่างที่พวกนี้ทำกันเลย หลวงปู่ท่านสอนธรรมะเป็นธรรมะ ธรรมะต้องเป็นธรรม ธรรมมันจะเกิดขึ้นในหัวใจของผู้ปฏิบัติธรรม เราเชื่อคุณธรรมในหลวงปู่คุณย์ คนที่มีคุณธรรมนะ คุณิหลวงปู่คุณย์ หลวงตา หลวงปู่ขาว หลวงปู่แหวน หลวงปู่ฝั้น ท่านเคยหาผลประโยชน์ใส่ตัวท่านแม้แต่เล็กน้อยไหม

ถ้าใครยังคิดหาผลประโยชน์ใส่ตัวเพื่อตัวเอง สิ่งนั้นไม่เป็นธรรม เพราะธรรมะต้องมีรส รสของธรรมชนะรสทั้งปวง รสของธรรมจะประเสริฐที่สุด สิ่งใดในจักรวาลนี้ ใน ๓ โลกธาตุนี้ จะไม่มีค่าสิ่งใดๆ เทียบกับธรรมได้เลย แล้วสิ่งที่เขาทำกันนี้ เขาทำกันเพื่ออะไร แล้วสถาปนากันว่าโสดาบัน โสดาบันเดินโซ่วกันทั่วประเทศไทยนี้ ไม่เชื่อแม้แต่คนเดียว ไม่เชื่อ

ถ้าคนเป็นจริงไม่ทำกันอย่างนี้ เพราะอะไร เพราะพระพุทธเจ้าจะรู้สัตว์ชนสัตว์ พระพุทธเจ้าต้องเล็งญาณ เล็งญาณไปที่ไหน เล็งเข้าไปที่หัวใจของสัตว์โลก หัวใจของ สัตว์โลกมันสมควรกับคุณธรรมใหม่ ใคร ใจของใครจะเข้าถึง มีโอกาสสัมผัสได้ธรรม ใหม่ แล้วอายุเขาสั้น พระพุทธเจ้าจะไปเทศน์ไปโปรดเขาก่อน พระพุทธเจ้าจะรู้สัตว์ ชนสัตว์ พระพุทธเจ้า พุทธกิจ ๕ เข้าเล็งญาณว่าใครจะมีโอกาสได้บรรลุถึงธรรม พระพุทธเจ้าจะไปเทศน์สอนคนนั้น แต่ไม่ใช่ มหาเรา มาอยู่ฟังเรา เป็นโศดาบัน หมดเลย เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ถึงไม่เชื่อใจ

นี่รู้ได้อย่างไรว่าหลวงปู่คุณเป็นพระอรหันต์ ก็เคารพนะ ก็รู้ได้ด้วยศรัทธา ก็ เคารพหลวงปู่คุณ จะทำไม ทำไมถ้าบอกหลวงปู่คุณเป็นพระอรหันต์ จะจับฉับหรือ คิดถูก ผิดอาญามาตราไหน ถ้าเชื่อว่าหลวงปู่คุณเป็นพระอรหันต์ โห..ไว้สาระ ไว้สาระ มากๆ เลย เป็นพระอรหันต์เพราะว่าคุณธรรมของท่าน เราฟังเทศน์ท่านสิ เราดู พฤติกรรมของท่านสิ ท่านอยู่ที่วัดบูรพา ไม่เคยไปไหนเลย อยู่ในกุฏิไม่เคยออกไปไหน เลย มีแต่คนไปกราบ กราบคารวะท่าน นี่ไงไม่ตื่นในลาภ ไม่ตื่นในยศ ไม่ตื่นใน ชื่อเสียง ไม่ตื่นใดๆ ทั้งสิ้น นี่พูดถึงอันนี้เนอะ แล้วอันต่อไปมันจะอ่อนแล้ว มันจะไม่ มันแล้วละเนอะ เยอะมาก

หลวงปู่คุณนะครูบาอาจารย์นะ คุณอย่างหลวงปู่แหวนสิ คุณอย่างหลวงปู่หล้า หลวงปู่หล้าจอกก้อนี้ หลวงปู่หล้านี้กับหลวงปู่แหวนนี้ ท่านเอาหลวงปู่มั่นเป็นตัวอย่าง หลวงปู่หล้านี้ท่านเป็นไส้เลื่อน ไปโรงพยาบาลแค่เย็บเข้าไปนะ ไส้เลื่อนมันก็หาย แล้ว เขาก็อ่อนวอน อารธนา ขอร้อง ให้เข้าโรงพยาบาล แต่ไปเย็บให้ไส้เลื่อนมันหายไป เท่านั้นนะ ท่านไม่ยอมไป

ท่านบอกหลวงปู่มั่นไม่เคยพาเข้าโรงพยาบาล ท่านไปบิณฑบาตกลับมา ไส้ เลื่อนมันไหลลงไปที่อ้นทะ ท่านก็นอนกับต้นไม้ ยกเท้าขึ้นสูงๆ ให้ไส้มันไหลกลับ แล้วก็เดินกลับวัด บิณฑบาตกลับมาถึงที่ ท่านก็นอนแล้วก็เอาเท้าพาดขึ้นไปบนต้นไม้ ยันไว้ให้ไส้มันไหลกลับเข้าไป นี่คนที่มีความคุณธรรม ท่านองอาจกล้าหาญ

หลวงปู่แหวนนะ นี่ในหลวงเป็นผู้ปฏิญาณ ไปรักษาที่ไหนก็ได้ ไปไหนก็ไม่ ยอมไป จนต้องไปสร้างห้องผ่าตัด ที่วัดคอดอยแม่ปิ้ง ไอ้ที่คอดอยแม่ปิ้งที่มีปัญหาไม่ใช่หลวง ปู่แหวน มันเป็นเจ้าของอาวาสที่นั่นบริหารจัดการ มันก็เลยเป็นเรื่องโลกๆ ไป แต่ใจคนที่มี

คุณธรรมไม่เป็นเช่นนั้นหรอก แต่หลวงปู่แหวนไม่ได้เป็นเจ้าของ หลวงปู่แหวนเป็น
 ประธานสงฆ์ แต่มีเจ้าอาวาสที่นั่นเขาไปบริหารของเขา ก็เลยยุ่งไปอย่างนั้น คนที่มี
 ธรรมในหัวใจนะ บางที่ไม่บริหาร ลอยไป ไร่ข้างล่างก็มีปัญหาใจ นี่พูดถึงครูบา
 อาจารย์ที่เป็นธรรมนะ

แล้วเป็นธรรมอย่างที่การกระทำที่เขาทำอยู่นี้ มันเป็นการตลาด ถ้าเป็นการตลาด
 แล้วนี่ มันชักนำให้ชาวพุทธนี้หลงผิด คำว่าหลงผิด พอมีความศรัทธาความเชื่อเข้าไป
 ปฏิบัติ เขาว่าได้มรรคได้ผลกัน แล้วพอรู้สึกตัวขึ้นมาแล้วนี่ มันจะเป็นการเสียใจใจ มัน
 จะเป็นการสะเทือนใจ ถ้าคนเข้าไปแล้ว รู้ว่าตัวเองทำแล้วผิดพลาด หรือทำแล้วมัน
 เสียหายนี่ มันจะทำให้ศาสนานี้สั่นคลอน เหตุผลที่เราพูดมันอยู่ตรงนี้ ตรงที่เดือนสติ
 ชาวพุทธ

เราพูดเพื่อเตือนสติกันว่า การประพฤติปฏิบัตินี้ะ ปฏิบัติเถอะ ปฏิบัติให้จริงจัง
 ขึ้นมา ถ้าได้ผลตามความเป็นจริงนี้ ปังจัดตั้ง รู้จำเพาะตน ไม่ต้องให้ใครการันตี ไม่
 ต้องให้ใครบอก ไม่ต้องการให้ใครรับรอง ไม่มี ไม่มีใครรับรองใครได้ มันจะเป็นความ
 จริงของจริงในใจดวงนั้น ฉะนั้นเราจะมีสิทธิอะไรไปกำประกันหลวงปู่คุณเป็นพระ
 อรหันต์นะ แต่เราเชื่อของเรา เชื่อด้วยความบริสุทธิ์ใจ เชื่อด้วยความบริสุทธิ์ใจเลย มี
 แต่ไม่เชื่อต่างหากที่เขาจะว่า ไอนี้เชื่อก็มีโทษนะ

เราอ้างหลวงปู่คุณ ว่าถ้าหลวงปู่คุณมีชีวิตอยู่ จะบอกพวกนี้ผิดหมด เราอ้าง
 หลวงปู่คุณเลย ถ้าหลวงปู่คุณมีชีวิตอยู่นะ จะบอกเลยการสอนอย่างนี้ผิดหมด เพราะ
 หลวงปู่คุณจะบอกว่าไม่ใช่ ไม่ใช่ คำว่าใช่ไม่ใช่นี้ การมาคูจิตนี้มันเข้าไปเห็นจิต พอ
 เข้าไปเห็นจิต เหมือนกับที่เราพูดเมื่อเช้านี้ว่า ลูกชายอนาถะนี้ พอเข้าไปแล้วมันจะรู้จัก
 ใจตนเอง แล้วรู้จักใจตัวเองแล้วไม่เป็นอย่างนี้ แล้วคำพูดจะไม่เป็นอย่างนี้ ที่เขาพูดกัน
 อยู่นี้ คำพูดมันจินตมยปัญญา คือ จินตนาการแล้วพูดได้ พอพูดได้แล้วเอามาเรียน

เหมือนนักกฎหมาย นักกฎหมายนี้เวลาเขาจะฟ้องนี่ เขาพิมพ์สำนวน เขาจะ
 เขียนสำนวนรัดกุมมาก แล้วฟ้องนี่ เขาจะเอาคนผิดเข้าคุกได้ เราเป็นทะเลาะ เรา
 อยากจะเขียนสำนวนมั่ง เขียนไปเขียนมานะ ผู้ต้องหาหลุดหมดเลย เพราะมันเขียนผิด
 เขียนถูก ไอนี้คำสอนที่เขาสอนกันนะ คูจิตนะ มันก็นั่นนะพูดกลับไปกลับมา เดียวก็ต้อง
 ทำสมาธิ เดียวก็ไม่ต้องทำสมาธิ เดียวก็ต้องมีสติ เดียวก็ไม่ต้องไม่มีสติ แล้วมันจะเอาอะไร

มึงก็บอกเอาสักอย่างสิวะ มึงบอกสิวะมึงจะทำอย่างไร เอาสักอย่าง เอาให้มันจริงๆ สักอย่าง กลับไปกลับมา เดี่ยวไอ้โน่นก็ไม่ต้องทำ เดี่ยวก็ต้องทำ

ไอ้ของเราเวลาพูด เราไม่พูดกลับไปกลับมา เราพูดว่า เวลาปฏิบัติมันมีปัญหามา เราต้องทำความเข้าใจ พอดีความมั่นคงมีหลักมีเกณฑ์เป็นกัลยาณปัญหามา คือปัญหามาแต่ทำความเข้าใจได้ โดยธรรมชาตินี้ ปัญหามาดีแล้ว ถ้าเราไม่มีสมาธิเราจะเป็นคนบ้า แต่เป็นสมาธิของปัญหามา มันก็ใช้ปัญญาได้ด้วยปัญหามา ถ้าเราควบคุมจิต อย่างไอ้สไตน์นี่ เวลาเขาทำวิจัย เขาเคร่งเครียดของเขานี้ นั่นนะจิตของเขามันจะเป็นสมาธิคนที่สมาธินี้จะทำให้คนทำการวิจัย การใช้สมอง การใช้ต่างๆ นี้รัดกุม มีปัญญาเกิดขึ้น แต่มันก็เป็นเรื่องโลกๆ

แต่พอเราใช้ปัญญาอบรมสมาธิ หรือ เราใช้คำบริกรรมนี้ มันจากปัญหามันจะเป็นกัลยาณปัญหามา จะเป็นกัลยาณปัญหามาเพราะอะไร จะเป็นกัลยาณปัญหามาเพราะมันเห็นโทษ โทษว่าถ้าเราไม่รักษาจิตเราให้มันคง ไม่รักษาจิตให้มีสติปัญญา มันจะโดนกิเลสชักลากไปด้วยรูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมารเป็นพวงดอกไม้แห่งมาร

ถ้าบ่วงของมารเป็นพวงดอกไม้แห่งมาร มันก็ใช้ความคิดโดยธรรมชาติ โดยปกติของเราแน่แหละ แต่พอเราเห็นโทษของรูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร บ่วงของมารเห็นใหม่ มารมันเอารูปปฏิเสชบุชาใจ พอบุชาใจนี้เรารักษาใจเราได้ นี่ เราไม่ไปตามบ่วงของรูป รส กลิ่น เสียง นี่เห็นใหม่ นี่ทำสมาธิได้ง่าย พอทำสมาธิได้ง่าย นี่กัลยาณปัญหามา ถ้ากัลยาณปัญหามา จะชำนาญในการเข้าออกชำนาญเข้าออกจนรักษาจิตให้ตั้งมั่น รักษาจิตให้ตั้งมั่น จิตตั้งมั่นนี้ออกรู้กาย เวทนา จิต ธรรม นี่วิปัสสนาเกิดตรงนี้

วิปัสสนาจะเกิดตรงนี้ ปัญญาโลกุตระปัญญา ปัญญาที่ใช้ในการฆ่ากิเลสจะเกิดตรงนี้ ไม่ใช่จิตไป จิตไป แล้วจะเกิดปัญญาเป็นพระอรหันต์ไปนะ คอมพิวเตอร์รู้ทำดีกว่ามึงอีกอะ เวลาเขาทำวิจัยนี้ คอมพิวเตอร์มันสร้างอาวุธสงคราม โอ๊ย มันสร้างภาพอุโมงค์ลม โอ๊ย คอมพิวเตอร์รู้ทำได้ดีกว่านี้เยอะหลายเท่า แล้วคอมพิวเตอร์ไม่มีชีวิตคอมพิวเตอร์เลยไม่ได้อะไรเลย เพราะคนไปคิด ไม่เชื่อ อย่างไม่เชื่อ

แต่เชื่อหลวงปู่คุณย์ หลวงปู่คุณย์นี่เชื่อ เพราะหลวงปู่ฝากไว้เราก็อ่าน ประวัติ หลวงปู่คุณย์เราก็รู้ เทศน์หลวงปู่คุณย์เราก็ฟัง แต่ถ้าองค์อื่นที่เราฟังที่เราไม่เห็นด้วยนะ เราฟังเราก็ไม่เห็นด้วย หลายองค์มากที่เราไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยนี่ไง ก็ไม่เชื่อว่าเป็น พระอรหันต์ไง จิตสงบแล้วจะเกิดปัญญาเองก็ไม่เชื่อ สรรพสิ่ง กาย เวทนา จิต ธรรม เป็นสักแต่ว่า ก็ไม่เชื่อ ไม่เชื่อเพราะคนเป็นไม่พูดอย่างนั้น ผม ขน ฟัน หนั่งนี้ จิตมันรู้ จิตมันเห็น จิตมันแยกมันแยะ จนจิตมันทำลายแล้ว พระอรหันต์เท่านั้นถึงพูดสักแต่ว่า ได้

แต่ถ้าเป็นปุถุชนพูดสักแต่ว่าไม่ได้ เป็นปุถุชนทุกอย่างต้องจริงต้องจัง หลวงตา บอกเลยต้องจริงต้องจัง อย่าทำหละหละ คนหละหละใช้ไม่ได้ แล้วพอพระที่ ปฏิบัติไม่เป็นนะ โน่นก็เป็นสักแต่ว่า นี่ก็เป็นสักแต่ว่า เราก็นอนก่ายหน้าผากกันสักแต่ว่า มันจะได้อะไร ก็ได้แต่สักแต่ว่าไง ได้ธรรมะปลอมๆ ใจ แต่ถ้าเป็นความจริงเป็นอย่างนั้นไม่ได้ เราฟังเทศน์มาเยอะ หลายองค์มากปฏิเสธหมด ไม่ใช่

ถ้าใช้เหมือนกับทางวิชาการนี่ เราจะสอนเด็ก เราจะทำให้เด็กมันสะอาด บริสุทธิ์ ทำให้เด็กมันดีขึ้นเห็นไหม แต่เราเป็นนักวิชาการนี่ เราจะเอาค็อกเตอร์นี้มา สอนอนุบาล บอกว่านี่นักเรียนอนุบาลจะต้องทำวิทยานิพนธ์ มันยังเขียนหนังสือไม่เป็น เลย นักเรียนอนุบาล ก.ไก่ ก.กา มันยังไม่รู้เลย มันบอกว่าสักแต่ว่า ธรรมะบอกสักแต่ว่าไง ปล่อยให้หมดเลย แล้วเด็กมันทำไง เด็กมันทำอย่างไร นี่ไง คนเป็นไม่เป็นมันอยู่ ตรงนี้แหละ คุณออก คุณแค่นี้แหละ คุณแค่นี้แหละ รู้เลยว่าไอ้นี้เป็นหรือไม่เป็น

ถ้าคนเป็นนะ วิทยานิพนธ์ของค็อกเตอร์มึงเก็บไว้ก่อน นักเรียนอนุบาลมึงเรียน มา มึงท่องตัวอักษรให้ได้ มึงเขียนตัวอักษรให้เป็น แล้วมึงขึ้นมาเรื่อยๆ เดี่ยวมึงจะได้ ทำวิทยานิพนธ์ ถ้ามึงเรียนจบ มึงจะเป็น ค็อกเตอร์ ค็อกเตอร์คือนิพพานไง ค็อกเตอร์ คือธรรมของพระพุทธเจ้าไง แล้วจะเอาค็อกเตอร์ไปทรมให้คนโน้นคนนี่นะ มึงอย่าบ้า เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้หรอก

คนเกิดมาทั้งหมด กิเลสครอบหัวใจหมด คนเกิดมาทั้งหมด อวิชชาเต็มหัวใจ แล้วบอกเลย บอกสักแต่ว่า สักแต่ว่าก็ก้อนหินไง ก้อนหินมันสักแต่ว่า ก้อนหินมันวาง ไว้คือก้อนหิน ก้อนหินทำลายใครไม่ได้ จิตคนไม่มีทาง นี่ไงถ้าเชื่อก็คือเหตุผล ภูเขื่อ

แต่ถ้าไม่สมควรจะเชื่อพูดอย่างไรก็ไม่ต้องเชื่อ ไม่ใช่เฉพาะจุดหรือ ยะเยอะที่กูไม่เชื่อ
เต็มไปหมด กูไม่เชื่อทั้งนั้น

เพียงแต่ว่า มันไม่ทำให้สังคมสะเทือนจนเกินไป มันไม่ทำให้ผู้ที่ป็นชาวพุทธนี้
หลงกันจนมากเกินไป ก็เรื่องของเขา กรรมของสัตว์ ใครเคารพบูชาใครก็สาธุ สาธุไม่
ว่าหรือ แต่อันนี้มันสะเทือนสังคม มันสะเทือนสังคม แล้วสังคมมันจะกลับมา
สะเทือนศาสนา สังคมมันสะเทือนไป สังคมมันมีปัญหาไป ก็จะย้อนกลับมาโทษ
ศาสนา ว่าศาสนาพุทธนี้สอนให้คนหลงผิด แต่ความจริงศาสนาพุทธไม่เคยสอนให้ใคร
หลงผิดเลย ไอ้คนที่มันสอนต่างหาก มันสอนให้หลงผิด ศาสนาไม่สอนให้ใครหลง
ผิด

ประเด็น : หลวงพ่อ.....บอกว่า หลวงปู่มั่นเทศน์ว่า ทำสมาธิเนิ่นนาน พิจารณา
ไปฟุ้งซ่าน ให้มีสติ ให้ชี้ขาด อะไรนะ ใช้ ต้องเขียนชัดๆ หน่อยเนอะ ให้ชี้ขาดวันนี้
แหละ

หลวงพ่อ : เราถามกลับว่า หลวงพ่อ.....รู้ได้อย่างไร หลวงปู่มั่นสอนอย่างนี้ เวลา
เขาถามเราใช้ไหม ว่าไอ้หงบมันรู้ได้อย่างไรว่าหลวงปู่คุณเป็นพระอรหันต์ เราก็ถาม
กลับว่า เอ็งรู้ได้อย่างไร หลวงปู่มั่นสอนอย่างนี้

ประเด็น : สอนว่าทำสมาธิแนบแน่น พิจารณาไปแล้วฟุ้งซ่าน ให้มีสติ

หลวงพ่อ : สมาธิมันดีกว่าสติอีก

ประเด็น : ให้มีสติให้ชี้ขาดใช้ไหม ให้ชี้ขาด เท่านั้นแหละ อ้อ ให้มีสติใน
ชีวิตประจำวัน หลวงปู่มั่นสอนอย่างนี้ (แค่นี้ก็อ่านไม่ออก แล้วก็ยังจะมาสอนเขาอีกนะ)
ทำสมาธิที่เนิ่นนาน พิจารณาแล้วฟุ้งซ่าน ให้มีสติในชีวิตประจำวัน

หลวงพ่อ : หลวงปู่มั่นสอนอย่างนี้ หลวงปู่มั่นเวลาท่านสอน ท่านบอกว่าให้มีสติ
ตลอดเวลา ในการเหยียด การสู้อ การตี๋ เราเอากรณีนี้มาโต้แย้งกับอธิธรรมประจำ
อธิธรรมนะ เวลาตี๋ เวลาลุกเห็นไหม เวลาเคลื่อนไหว รู้หนอ เคลื่อนไหวหนอ แต่หลวง
ปู่มั่นบอกไม่ต้อง เคลื่อนไหวก็คือเคลื่อนไหวแล้ว ก็นั่งมีสติ รู้ก็มีสติ ไอ้ไม่ใช่กินแล้ว
มากินหนอ กินเสร็จจะเออกินแล้ว เออกินหนอ อารมณ์ที่ ๒ แต่ถ้าปัจจุบันเป็นอารมณ์

เดียว มันมีปัจจุบัน กับอารมณ์ที่ ๒ คือสัญญา อภิธรรมนี้สอนสัญญา เคลื่อนไหวต้องรู้ว่าเคลื่อนไหว

แต่หลวงปู่มัน เคลื่อนไหวคือรู้ว่าเคลื่อนไหว มีสติอยู่กับปกติประจำวัน ฉะนั้นพอมีสติอยู่กับชีวิตประจำวัน ไม่ต้องทำอะไรเลย ก็มีสติกับปกตินี้แหละ แต่มีสติประจำในมุตโตทัยไปคูติ นี่พระอรหันต์สอน พระอรหันต์รู้ เราเคลื่อนไหวนี้ ค่าคนอยู่ก็รู้ว่าค่าคน ไม่ใช่ค่าคนเสร็จ ต้องมีคนมาบอกหลวงพ่อนี้การดำเนิน ก็ค่าไปแล้ว นี่มันเป็นเรื่องปกติ คนจริงรู้จริงสอนจริง สอนจริงๆ นะ คนไม่จริงมันรู้ไม่จริง มันเอามาอ้าง

ชีวิตประจำวันนะ หลวงปู่มันแล้วก็มาหลวงปู่ฝัน หลวงปู่ฝันบอกเลยมาวัดให้วัดใจ ข้อวัตรปฏิบัติคือใจ นั่งรถเมล์ก็พุทโธ นั่งที่ไหนก็พุทโธ ชีวิตประจำวันนะชีวิตประจำวันก็อยู่กับพุทโธ นี่หลวงปู่ฝันสอนบอกว่าไปไหนให้วัดใจตัวเอง นั่งรถเมล์ก็พุทโธ อยู่ไหนก็พุทโธไปด้วย ไม่ใช่ นั่งรถเมล์ แล้วหลวงปู่ฝันพูดเจ็บ หายใจเข้า หายใจออกทิ้งเปล่าๆ ลมหายใจที่หายใจกันอยู่ทุกวันนี้ ไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย มันได้ประโยชน์แต่เฉพาะออกซิเจนเข้าไปเลี้ยงร่างกาย

แต่ความจริงลมหายใจนี้ จะมีคุณค่ามากกว่านี้ ถ้าเรามีสติกับลมหายใจของเราเอง แล้วบอกว่าไม่มีเวลาปฏิบัติ ทุกคนไม่มีเวลาเลย ถ้าคนไม่มีเวลานะ กลั้นลมหายใจให้ตายไปเดี๋ยวนี้ แล้วก็เอาศพไปเผาเลย เพราะไม่มีเวลาไง แต่เนี่ยมันเพราะมีลมหายใจ ชีวิตเรามีเพราะลมหายใจ แล้วลมหายใจมันไม่มีหรือ เวลาคือเวลาใช่ไหม ลมหายใจคือลมหายใจใช่ไหม ชีวิตคือชีวิตใช่ไหม ถ้าเรามีสติสัมปชัญญะ ไม่มีเวลา เวลามันหมุนอยู่ที่นาฬิกาไวย ลมหายใจของมันเข้าออกทุกวันนี้

หลวงปู่ฝันพูด นี่คนมีธรรมนะ มันพูดอะไรนะ มันสะเทือนชั่วหัวใจนะ แต่ถ้าคนไม่มีธรรมนะ มันจะไปสร้างนิทานไว้ก่อน เห็นไหมคุณพระสิ เขาจะเขียนหนังสือนะ แล้วแปลภาษาอังกฤษไปไว้ส่งไปเมืองนอก แล้วก็เขียนภาษาไทย แล้วบอกตรงภาษาอังกฤษตรงกันเลย นี่ไงตรงกันเลยนี่นะ ฝรั่งเศสก็ว่าอย่างนี้ไง เอ้า ก็มันเขียนไปแปลไปไว้เองไอ้ห่า เหมือนกันการตลาดทั้งนั้นนะ เวลาทำเสร็จแล้วนี่ไงคูติ ฝรั่งเศสเขียนเหมือนกุเลย ก็มันเขียนไป แล้วมันแปลเป็นภาษาอังกฤษ อย่าเชื่อใครง่ายๆ นะ อย่าเชื่อใครง่ายๆ ต้องพิสูจน์

นี่บอกว่าชีวิตประจำวันนี่ พระป่าเราสอนประจำวันอยู่แล้ว แต่นี่เพียงสอนแล้วนี่ แต่ว่าแบบว่ามันไม่ทำวิจัย ไม่ทำให้มันเป็นตำราขึ้นมาให้เป็นที่น่าเคารพเลื่อมใส เวลาของเขานี้ไอ้โฮ ต้องทำเป็นตำรานะ ไอ้ฮู ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ถึงเวลาปฏิบัติแล้ววิชาการ ตำรา วางไว้ หลวงปู่มั่นครูบาอาจารย์สอนเลย ประพฤติปฏิบัติให้เหมือนคนโง่ที่สุด คือโลกนี้ไม่มีอะไรเลย มีแต่ความรู้สึกนี่อันเดียว ถ้าบอกว่ามีความรู้สึกด้วย ห่วงโน่นห่วงนี่นะ มันดึงความรู้สึกออกไปหมดเลย

เวลาปฏิบัตินะโลกนี้เหมือนไม่มีอะไรเลย มีเฉพาะความรู้สึกอันนี้ แล้วควบคุมความรู้สึกอันนี้ให้ได้ นี่คือการปฏิบัติ ปฏิบัติเหมือนคนโง่ที่สุด คนโง่ที่สุดมันจะเป็นคนฉลาดที่สุด คนโง่ที่สุดกระตุกเผาแล้วเป็นพระธาตุหมดเลย ไอ้คนฉลาดๆ นะ ดายท่าเกลี้ยงไม่ได้อะไรเลย ไอ้คนโง่ๆ นี่ ครูบาอาจารย์นี่โง่ๆ นี่ พระอรหันต์ทั้งนั้นเลย โง่โง่ มันฉลาดกับตัวเองโง่ ฉลาดกับเราเอาเราให้ได้ คั้นเราให้เจอใจ นี่นั่งอยู่นี่ทุกคนลองบอกว่ารู้จักตัวเองตัวตนไหม นี่นาย ก นาย ข นาย ง นี่พ่อแม่ตั้งให้ทั้งนั้นนะ ตัวเองรู้อะไร แล้วคูสิตรงไหนเป็นเรา ชี้ไปไม่มีหอรอก พอจิตสงบไอ้โฮ เราอยู่นี่เอง เราอยู่นี่เอง

เราจะหาอันเจ็บๆ นะ

ถาม : เขาบอกว่าเจริญสติในชีวิตประจำวัน คือการรู้แจ้งมากกว่า ไม่ต้องทำตามรูปแบบ ไม่ต้องทำสมาธิ ไม่ต้องพิจารณาตามรูปแบบ ให้เจริญสติในชีวิตประจำวัน

หลวงปู่ : ถ้าหากูนี่ หากูนี่เขาฝึกไว้ไอ้พวกคตมๆ คตมไอ้ไอ้หมาหากับกระเบิด มันจะเป็นพระอรหันต์ก่อนเพื่อนเลย เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะมันช่วยเหลือคน ไอ้หมาคตมยาเสพติดนี่ ไอ้หมาคตมยาเสพติดนี่ ไอ้หมาพวกนี้มันจะได้ก่อนเพื่อน การดำรงสติชีวิตประจำวันนะ ของคตมๆ แต่ว่าจะเป็นพระอรหันต์ก่อนเพื่อน ดีกว่านะ มันเป็นไปได้ ถ้ามันเป็นไปได้นะพระพุทธเจ้าสอนแล้ว พระพุทธเจ้าปฏิบัติอยู่ ๖ ปี อานาปานสติตั้งแต่ปฐมยาม ะไรนะ ปฐมยาม มัชฌิมยาม นั้นเวลาทำ มันมีอย่างนั้น

เพราะเขาพูดอย่างนี้ไง ชีวิตประจำวันนะ เขาคิดว่าธรรมะเป็นวิทยาศาสตร์ ธรรมะเป็นพื้นๆ พวกนี้ธรรมะเป็นวิทยาศาสตร์ เหมือนกับพวกอภิธรรมนี่ พวก

อภิธรรมเขามาหาเรา แล้วเขาบอกว่าพุทโธนี่ หรือว่าสมณะนี่ มันเป็นนิमित มันทำให้คนคิดนิमित ทำให้คนหลงได้ ทำให้คนผิดพลาดได้ เขาก็เป็นลูกศิษย์พระป้านี้แหละ แล้วเขาก็มาปฏิบัติอภิธรรม แล้วก็บอกว่า อู๋ฮู มันเป็นวิทยาศาสตร์เลย อู๋ฮู จิตมันสงบมันรู้หมดเลย มันว่างมันรับรู้หมดเลย นี้อย่างนี้ไม่ถูกหรือ

มันผิดตรงนี้ ผิดตรงเป็นวิทยาศาสตร์นี้ สิ่งที่เป็นวิทยาศาสตร์คือเป็นทฤษฎี จิตนี่เป็นนามธรรม พอจิตนี่เป็นนามธรรมนี้ เราก็อพยายามเอาความรู้สึกนี่มาเป็นทฤษฎีที่คงที่ นี่พอเป็นทฤษฎีคงที่นี้ มันจะไปขัดแย้งกับสมาธิ สมาธิมีขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ อย่างอารมณ์ความรู้สึกเราเนี่ย เวลาอารมณ์เราเริ่มเย็นเป็นสุข อารมณ์ที่เราลึกลงกว่านี้มีใหม่ อารมณ์ของเราเนี่ยมันเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

ฉะนั้นพออารมณ์มันเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาเนี่ย มันบอกให้คงที่ คงที่แบบวิทยาศาสตร์เนี่ย มันก็เหมือนท่อนเหล็ก คูสิเหล็กกรีดร้อนรีดเย็น เหล็กที่เขาทำ เขาจะเอาขึ้นรูปเป็นรถต่างๆ นี้ เขาต้องเลือกชนิดของเขาเลย มันถึงเอามาทำเป็นวัตถุ เป็นสินค้า แต่ละชนิด เขาต้องใช้เหล็กคุณภาพสิ่งใด นี่บอกเป็นวิทยาศาสตร์ก็ชนิดเดียว

จิตเป็นอย่างเงี้ย มันผิดต้องเป็นอย่างเงี้ยเพราะอะไรเงี้ยใหม่ เพราะเนี่ยมันกฎตายตัว นี่เป็นโลก โลกกับธรรม เพราะธรรมอะไร ธรรม ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ มันมีสุตตมยปัญญา จินตมยปัญญา ภวนามยปัญญา แล้วพอปัญญา มันมีโลกียปัญญา โลกุตระปัญญา ในโลกุตระปัญญามันมีโสดาปัตติมรรค สกิทาคามรรค อนาคามรรค อรหัตตมรรค ปัญญาของคน ปัญญาการปฏิบัติมันอีกยาวไกล

แล้วบอกว่าใช้ชีวิตประจำวันหรือใช้สติประจำวัน มันปลุขนใจ แล้วมันจะแทงเข้าไปในอริยมรรคได้อย่างไร มันจะแทงเข้าไปมรรคตรงไหน กูอยากรู้นัก มันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แล้วถ้าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เวลาครูบาอาจารย์นี้ หลวงตาครูบาอาจารย์ท่านอยู่ในป่า ท่านเดินจงกรมทั้งวันนี้ มันเป็นปลุขนใจใหม่ มันเป็นปลุขนใจได้อย่างไร มันเป็นปลุขนใจเพราะอะไร

เพราะคูสิ นิ่งตลอดรุ่ง อยู่กับหลวงปู่มันนั่งตลอดรุ่ง พอเวทนาเกิด สู้กับเวทนา แล้วเวทนามันเกิด คนปฏิบัติไปแล้วเนี่ย เวลาจิตมันสงบไปแล้วเนี่ย มันจะอยู่อย่างนั้นตลอดไปมันเป็นไปไม่ได้ มันต้องคายออก นี้ ๑๒ ชั่วโมง ๑๒ ชั่วโมงการพิจารณา

ต่อไปนี่ ต่อไปแต่ละหน ๒-๓ ชั่วโมงจิตมันก็ลงหนหนึ่ง พอลงหนหนึ่งไปปั๊บนี่ มันไป อยู่ในสมาธิลงสมาธิสักพักหนหนึ่ง จิตมันอยู่คงที่ไม่ได้ มันต้องคายตัวออกมา พอมันคาย ตัวออกมาปั๊บบ มันก็เผชิญกับความทุกข์ยาก เผชิญกับความยึดมั่นของกิเลส มันก็ใช้ ปัญญาไล่เข้าไปอีก จนจิตมันปล่อยกายเข้าไป มันก็เข้าไปสงบอีก

พอสงบอีกไว้สัก ๒-๓ ชั่วโมง มันก็คายตัวอีก พอคายตัวก็ออกทดสอบอีก ต่อสู้ อีก การนั่งตลอดรุ่ง มันนั่งอย่างนี้ พอมันนั่งอย่างนี้ปั๊บบ มันมีการต่อสู้กันเห็นใหม่ พอ มีการต่อสู้กัน ถ้าวันไหนจิตมันไม่ลง จิตนี้ ความเจ็บปวดมันจะเจ็บปวดมาก วันไหน ถ้าจิตมันลงได้ช้า ร่างกายมันบอบช้ำ เวลาลุกขึ้นมาเนี่ยมันตายหมด ประสาทมันตายหมด ต้องดึงขาออกไป เพื่อจะให้เลือดลมมันเดิน ให้เลือดลมมันเดินก่อน ให้รู้สึกสำนึกตัว ทั่ว ถึงลูกม้ายืนได้ นี่เวลาการต่อสู้ของท่าน

นี่คือการต่อสู้ของท่านนะ แล้วพอท่านปฏิบัติไปเห็นใหม่ พอพิจารณาเวทนา เพราะมันเจ็บปวดมากต้องใช้การพิจารณา ถ้าไม่พิจารณา ถ้านั่งต่อไปนานๆ ท่านบอก เลย ความทุกข์ในโลกนี้แทบไม่รู้จักรว่าอันไหนมันจะเท่ากับอันนี้เลย เหมือนกับว่าเรานั่ง อยู่ที่นี่ เรานั่งอยู่ปกติแล้วเอาท่อนพิน เอาพินทั้งหมดทุ้มใส่เรา แล้วจุดไฟเผาเรา คือ เผา ร่างกายนี้เลย เวลาเวทนามันเกิด แล้วปัญญามันเข้าไปต่อสู้กับมัน ต่อสู้กับเวทนาจน เวทนามันดับ มันปล่อยทีเดียวมันไม่ขาด ปล่อยแล้วปล่อยเล่า เพราะท่านนั่งทั้งคืนใช้ ใหม่มันมีตั้งที่รอบ

ถึงที่สุดนะพอพิจารณาเวทนา คือจิตที่มันมันคง จิตที่มันมันคงนี้ โสคาปัตติ มรรคมันเกิดตรงนี้ โสคาปัตติมรรค เพราะจิตมันมันคง จิตมันเป็นสมาธิ พอจิตเป็น สมาธิ จิตมันมันคงแล้วเพราะต่อสู้กับเวทนา มา พอต่อสู้เวทนา มา มันเห็นช่องทางต่อสู้ เคยชนะ เคยแพ้กันมา จิตมันมีเอกภาพของมัน จิตมันตั้งมั่นของมัน พอจิตตั้งมั่น จิต ออกไปต่อสู้กับเวทนาอีก เพราะมันไม่ขาดใจ มันตั้งมั่นมันต่อสู้แล้ว พอมันลงมันก็เข้า มาเป็นจิต

พอจิตออกจากอัปปนาสมาธิ เป็นอุปปจารสมาธิ มันก็ต่อสู้เวทนาจึงเกิดอีก เวทนา เกิดอีกก็ต่อสู้กันอีก ต่อสู้กันอีก การต่อสู้เนี่ยวิปัสสนา ถึงที่สุดนะเวทนามันขาด เวทนา เป็นเวทนา จิตเป็นจิต ทุกข์เป็นทุกข์ แล้วมันจะเอาเวทนาหน้าไหนมาหลอกเราอีกวะ นี่หลวงตาท่านพูดนะ เวทนาจึงแต่ตายนี้ แต่ตายนี้ แล้วเราก็ผ่านมันมาแล้วนี่ นี่โสดาบัน

แล้วเดินไปเดินมา มันจะเป็นพระโศดาบันได้ไหม เดินไปเดินมานี้ แล้วมันบอก มันจะเป็นโศดาบัน แล้วจะปฏิบัติได้ง่ายกว่า ได้ง่ายกว่ามันก็เหมือนกับมหาวิทยาลัยใจ แจกประกาศใจ ปฏิบัติมาอบรมมาเดี๋ยวจบเราจะแจกประกาศนะ เป็นพระอรหันต์หมดเลย มันเป็นมันก็เป็นอย่างนี้ไง เป็นเพราะแจกใบประกาศใจ มันไม่เป็นที่หัวใจเว้ย นี่คือความเข้าใจผิดที่เราโต้แย้งอยู่ พูดถึงอยู่ที่ตรงนี้ด้วย ตรงที่ว่าเป็นโศดาบัน เป็นสัทธาภาเป็นอนาคา ทำไมต้องให้คนรับประกันวะ

แต่ของครูบาอาจารย์เราไม่ต้อง หลวงปู่มั่นอยู่ในป่า ใครรับประกันว่าหลวงปู่มั่นเป็นพระอรหันต์ ใครรับประกันหลวงปู่เสาร์เป็นพระอรหันต์ ใครรับประกัน ทำไมพวกเราเชื่อกันล่ะ เราเชื่อเพราะว่าท่านแสดงธรรมนี้ การแสดงธรรมนี้ละ เวลาปฏิบัตินี้ ใครมีภูมิรู้แค่ไหน แล้วถ้าเป็นอาจารย์เราโง่กว่าเรานะ ภูมิภูมิรู้แค่ไหน อาจารย์ยังพูดไม่ถึงกับความรู้สึกของกุนะ มันจะเป็นอาจารย์กูได้อย่างไร แล้วอย่างหลวงตานี่ คิดดูสิ ท่านเป็นมหาด้วย ท่านปฏิบัติด้วยภูมิรู้ท่านแค่ไหน แล้วหลวงปู่มั่นละ ถ้าหลวงปู่มั่นไม่มีภูมิรู้ที่เหนือกว่า เอาไม่อยู่ นี่แล้วใครไปค้ำประกันว่าหลวงปู่มั่นเป็นพระอรหันต์

แล้วนี่บอกเดินไปเดินมา มันเป็นโวหาร มันเป็นคำพูดสิ่งที่เขาค้ำประกัน อย่าพูดนะ แม้แต่หัวหน้าคือคนที่เขาสอน เราก็ไม่เชื่ออยู่แล้ว นี่คนไม่เชื่อไปประกาศไปรับรองคนอื่นนะ เราไม่เคยฟังเลยนะ อย่างเช่นเวลาพระมาหาเรานี่ มาปฏิบัติมานี้ เวลาถามวิธีปฏิบัติกัน แล้วบอกวิธีปฏิบัติ เอ็งปฏิบัติจากใคร ถ้าบอกอาจารย์ปั๊บนะ เขาอยู่อาจารย์ไหนนะ เราให้ค่าไว้หมดแล้วละ เพราะคนไม่รู้มันสอนไม่เป็น ถ้าคนไม่รู้สอนไม่เป็นปั๊บนะ ทีนี้เพียงแต่เราก็กถามเอา ทีนี้พอเหตุถึงถามว่าอยู่ที่ไหนก่อน คือเราจะพยายามจะถามว่าไอ้มันจบมาจากสำนักไหน สมมุติเราจบมาจากมหาวิทยาลัยไหนนี่ ทางวิชาการมหาวิทยาลัยไหน มันจะเน้นหนักไปทางวิชาการใดวิชาการหนึ่ง

ครูบาอาจารย์เรานะ แต่ละองค์จะรู้เลยว่า องค์ไหนจะสอนเน้นหนักไปทางไหน แล้วองค์ไหนที่ท่านแหงทะลุเป็นพระอรหันต์แล้วนี่ ท่านสามารถจะบอกทางให้ลูกศิษย์ไปถึงพระอรหันต์ได้ แต่ถ้าองค์ไหนไม่ใช่เป็นพระอรหันต์ หรือว่าเขาเข้าใจว่าใช่ แต่พวกเราไม่เห็นด้วยนี่ คำสอนของเขาก็ถ้ามึนซึนพร เขาก็จะสอนให้ลูกศิษย์ของเขา นี่จึงเงาคักดานอยู่กับความเห็นในหัวใจนั้น ฉะนั้นพอบอกว่ามาจากอาจารย์ไหนนี่ เราให้ค่าไว้ในใจแล้ว

ไอ้ที่นี่คืออาจารย์นะ แต่อาจารย์กับลูกศิษย์ ลูกศิษย์อาจมีวุฒิภาวะ ลูกศิษย์อาจมีวิชาความรู้ ลูกศิษย์อาจภาวนาแล้วทะลุไปได้ ฉะนั้นพอลามเรื่องอาจารย์ก่อน เป็นบรรทัดฐานเหมือนกับที่ทางวิชาการนี้ เอ็งจบมาจากมหาวิทยาลัยไหนวะ เอ็งจบมาจากที่ไหน เราก็เข้าใจได้แล้วว่า ทางมหาวิทยาลัยนั้น เขาสอนแนวทางอย่างไร สุดท้ายแล้วนี่ มหาวิทยาลัยนั้นเขาสอนอย่างนั้น เด็กอาจจะไปรับ เด็กอาจจะมีโอกาสที่สูงส่ง ที่มันสามารถ ที่มันจะทะลุไปได้ ก็คุยกันอีกรอบหนึ่ง ถ้าคุยกันอีกรอบหนึ่ง ที่นี้เราก็วัดภูมิรู้กันตรงนี้ นี่ก็ปัจจัยจัดตั้ง นี่เป็นความจริงของเขา

อันนี้ที่ว่าเดินไปเดินมาแล้ว ไอ้อย่างที่พูดนี้ ไอ้อย่างที่วันนั้นเอามาเขาบอกว่า พระพุทธเจ้าก็สอนแล้ว เราจะเอาอะไรต่างกับพระพุทธเจ้าอีกเห็นไหม เวลาเราบอกว่า อย่างที่เราพูดนี้ต้องมีโศคาปัตติมรรค โศคาปัตติผล อนาคาผล แล้วทำไมต้องเอาความต่างกับพระพุทธเจ้าอีกล่ะ ทำไมต้องเอาความต่างกับมรรคกับผลอีกล่ะ

ไม่ใช่เอาความต่าง เอาความจริงในมรรคผลนั้น ไม่ใช่เอาความต่าง เอาความจริงในมรรคผลนั้น แต่บอกพระพุทธเจ้าก็สอนแล้ว ใช่ พระพุทธเจ้าสอนแล้วในพระไตรปิฎกไง พระไตรปิฎก พระพุทธเจ้าสอนแล้ว แล้วพระไตรปิฎกเป็นอะไร ก็เป็นกระดาษไง พระไตรปิฎกมันมีชีวิตไหม แล้วทำตามพระพุทธเจ้าสอน แล้วพระพุทธเจ้าองค์ไหนสอนวะ พระพุทธเจ้ามีกับพระพุทธเจ้าคุณละองค์แน่ๆ เลย เพราะพระพุทธเจ้าไม่ได้สอนอย่างนั้น

พระพุทธเจ้าสอนให้มันคงแข็งแรง ให้ความเพียรชอบ ในมรรค ๘ มีความเพียรชอบ แล้วความเพียรชอบไหม ถ้าบอกเดินไปเดินมาแล้วเป็นพระอรหันต์ หมายความว่าปล่อยวางทั้งวันเลย แล้วหมากุฎี หมาพรานนะ มันไปคาบสัตว์มาให้เราอีกต่างหาก มันวิ่งไปมันยังไปเอาพวกสัตว์ ไก่ป่า พวกเต่า พวกอะไรมาให้เราเลย พูดเป็นยี่เกไปได้ เขาพูดอย่างนี้เขาไม่ได้คิดถึงโลกกับธรรมเลย ทางโลกนี้ ทางวิชาการ หรือทางวิชาชีพนี้ กว่าเราจะแสวงหากันมาได้ มันก็ไม่ใช่ง่ายๆ แล้วธรรมะนี่มันเหนือกว่านั้น

เจ้าชายสิทธัตถะ จะเรียนมาเพื่อเป็นกษัตริย์ ทางวิชาการในสมัยนั้น เจ้าชายสิทธัตถะเรียนหมดแล้ว เจ้าชายสิทธัตถะยังมีนางพิมพา มันก็ยังมีเรื่องของโลก แล้วมีความรู้ขนาดนั้น เจ้าชายสิทธัตถะไปเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย ยังงงเลย ฉะนั้น

มันต้องมีเหตุตรงข้าม ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย พอไม่เกิด ไม่แก่ ไม่ตาย มันอยู่ที่ไหนถึงมากันคว่ำอีก ๖ ปี

เดินไปเดินมาหรือ เดินไปเดินมา.. มันต้องเจอกันอย่างนี้ มันต้องตัวต่อตัว คำว่าตัวต่อตัวนี่นะ มันเป็นเหตุการณ์เฉพาะหน้า ถ้าเรามาพูดกันอย่างนี้ มันแบบว่า เหมือนกับว่าเอกสารนี้ เราจะไปค้นคว้าไปตัดแปลงมาได้ คนเรานี่ อย่างธรรมะนี่ จะเป็นไม่ เป็น พูดกันตรงหน้านี่ ไม่เป็นพูดไม่ได้ มึงไปจำมา มึงไปจำมาหมดเลย เอาคอมพิวเตอร์มาตั้งไว้ด้วย ให้มึงปริ้นท์ออกมาเลย เดี่ยวกูซัดหางย็องเลย คือมันไม่รู้หรอก ไม่เป็นคือไม่เป็น

ถ้าเป็นนะอยู่ที่ไหนก็พูดได้ ถ้าไม่เป็นคือไม่เป็น พูดอย่างไรก็ผิด คำว่าเดินไปเดินมาในชีวิตประจำวันจะคิดว่าจะอะไรจะคิดว่าจะมันเป็นการสร้างภาพ อย่างอภิธรรมนี้ เราเห็นอภิธรรมนี้ เวลา เราไม่ใช่พูดเพื่อความเหยียดหยามนะ เราพูดด้วยความเมตตาสงสารนะ นี่เมื่อ ๒ วันนี่ตอนวันอาสาฬหฯ ก็มานั่งมาขึ้นอยู่นี่ มาอย่าง มาเหยียดเรากี่เฉยๆ เพราะอะไรไม่รู้ใหม่ เพราะเวลาเขาเหยียดไปซะใหม่ อารมณ์ของเขากระทบนี้ เขาบอกให้รู้สึกตัวนี้ เขาจะรู้สึกตัวของเขาลดเวลานะ เพราะรู้สึกตัวนี้ จิตเขาได้อยู่ใหม่ เขาจะได้ไม่เกิดนิมิตใจ

แต่ถ้าเป็นพุทโธ พุทโธ ของเรานี้ พอจิตมันลงสมาธินี้ มันเป็นอีกมิติหนึ่ง จิตที่ลึกกว่ามิติปกติ มิติปกตินี้มันเป็นมิติธรรมดาของเรา มิติธรรมดาของเรานี้เรารู้ของเรา จิตไม่ลงไปในแนวลึกของความรู้สึก มันก็จะไม่รู้สิ่งใดที่เป็นข้อเท็จจริงของจิต ที่มันจะลึกซึ้งกว่านั้น ฉะนั้นพอเรากำหนด พุทโธๆ จิตมันเป็นสมาธิขึ้นมา มันเป็นอีกมิติหนึ่ง มิติหนึ่งไม่ใช่ความรู้สึกธรรมดาของเราอย่างนี้ มันจะเป็นความรู้สึกที่ลึกซึ้งกว่านี้

เหมือนกับภาชนะนี้ ภายนอกภายใน เราล้างภาชนะภายนอกสะอาดขนาดไหน เห็นไหม นี่ภาชนะภายในเราไม่ได้ล้าง มันก็ไม่สะอาดวันยังค่ำ แต่เราล้างภาชนะภายนอกสะอาดแล้ว แล้วเราได้ล้างภาชนะภายในอีก ก็เลสมันอยู่ภายใน ทีนี้มันอยู่ภายในนี้ พอจิตมันจะลงไปตรงนั้นนะ ฉะนั้นอภิธรรมนี้มันล้างภาชนะภายนอกภายนอกสะอาดนะ ภายนอกนี้ดูสวยงามมาก กิริยา มารยาท ธรรมะ โอ๊ย สงบเสงี่ยม เจริญตน อู้อู้อู เราไม่ได้พูดนะ นี่เป็นธรรมะนะ เราพูดด้วยความสงสารจริงๆ

นี่คูสิแต่่งตัวกัน ไอ้โฮ ชุคขวานะ เราบอกเลยนยกยงกฐนี้สี่ขาวปลอดเลยนะ มันยืนอยู่บนน้ำนะ มันยืนเฉยๆ เลย มันรอปลามาพอเปลอ แวบเลย นี่เิ่งล่างภาชนะภายนอกสะอาดเลยนะ แหม แต่่งชุคขวานะ ไอ้โฮ สวยามนะ ไอ้ ก็เหมือนนกกระยางนะมันยืนรอท่าเลย ปลามายัง ปลามาหรือยัง นี่ข้างในไม่สะอาดเิ่ง นี่เดินไปเดินมาเิ่ง มันจริงๆ นี่ มันไม่ใช่ว่ามันทำผิดนะ จริงอยู่มารยาทสังคัมมันจำเป็น มันต้องสวยาม มันก็เห็นด้วย

แต่อย่าเพิ่งคิดว่าภายนอกสะอาดแล้ว ภายในเิ่งไม่ลึกเข้าไปเิ่ง พอจะลึกเข้าไปก็คิดนิมิต เห็นนิมิต อู๋เห็นกาย ผิดๆๆ ต้องลั้งอยู่แต่เปลือกข้างนอกนี่ เข้าไปข้างในไม่ได้เลย เพราะอะไร เพราะอาจารย์ไม่เป็นเิ่ง แล้วนี่มาคิดอย่างนี้บ๊ีบ เราจะบอกว่าจิตกับอกิธรรมนี้มันอันเดียวกัน สังคัมไอโซมันเลยเข้าไปกองอยู่นั้นเิ่ง เพราะว่าเขาเรียกว่า เราสงสัยสิ่งใด เราคิดสิ่งใด ถ้ามีสิ่งนั้นมาตอบคำถามเราได้ เราก็พอใจ ธรรมะความคิดของกิเลส มันคิดได้แบบนี้ แล้วมันไปตริกในธรรมของพระพุทธเจ้า มันตอบความคิดนี้ได้เิ่ง

ไอ้ ว่าง.. สบายๆ สบายสิ ก็ไปตริกในธรรม เพราะที่แรกมันพุ่งช่านไซ้ใหม่ มันคิดมากมันเดือดร้อนในหัวใจมาก พอไปศึกษาธรรมะพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอกให้ปล่อยวาง พระพุทธเจ้า เหมือนเราศึกษาทางทฤษฎีนี้ พอเรามีอะไรความสงสัยอยู่ ทฤษฎีมันตอบความเห็นเราเิ่ง เราก็ไอ้ไซ้ ไซ้ๆ ไซ้เลยๆ ไซ้เลยแล้วมึงเห็นตัวมึงหรือยัง ไซ้เลย นี่ ลั้งทำความสะอาดเปลือกภายนอกเิ่ง

ความคิดไม่ใช่จิต ความคิดเกิดดับ ซิติแผ่นใหม่ ความคิดเกิดดับ เอาได้เลย อธิบายไว้หมดแล้ว ความคิดเกิดดับไม่ใช่จิตเกิดดับ ความคิดเกิดดับ ความคิดไม่ใช่จิต ถ้าความคิดเป็นจิตนะ พวกเราเิ่งตายเกลี้ยงเลย เพราะอะไร พอนั่งเปลอๆ ไม่ได้คิด ถ้าไม่ได้คิดจิตต้องไม่มี แล้วที่นี้ทำไมจิตมีอยู่กับเราละ ถ้าความคิดเป็นจิตนะพวกเราไม่มีชีวิตหรอก ตายท่าหมดแล้ว เพราะความคิดเดียวมันก็หายไป เดียวมันก็มีอยู่ถ้าความคิดเป็นจิต คือจิตมันหายไป มันเป็นไปไม่ได้หรอก

ที่เขาพูด ประสาธานะ มันไม่มีใครโต้แย้งแบบเราเิ่ง วันนี้เปิดเต็มทีนะ ธรรมคาไม่พูด ไม่พูดเพราะอะไรรู้เิ่ง ไม่พูดเพราะคำพูดเราเิ่ง เขาเอาไปคิดแล้วเขาไปเปลี่ยนแปลงความเห็นเขา เพราะต่อหน้าเิ่งๆที่เขาออกมาหยาบกว่านี้เยอะมาก

ใหม่ๆ ครั้งแรกบอกสติไม่ต้องฝึก อะไรไม่ต้องฝึก แล้วพอดีหนังสือมาถึงเราไง เราสวนกลับเลย สติไม่ต้องฝึกทำไมมีสติ มีมหาสติ มีสติอัตโนมัติ แล้วถ้ามันไม่ฝึกนะ สติมันต่างกันอย่างไรวะ เปลี่ยนกลับมาเลย ไม่ใช่ไม่ต้องฝึก มันต้องให้เป็นเอง นี่เพราะอะไรรู้ไหม เพราะเรานี้พูดนี้ เคี้ยวแจกซี่ดีไป เขาต้องได้ยินหมดคนนะ ซี้ดีแจกหมด เพราะอะไรรู้ไหม เพราะมันไม่มีลับลมคมในใจ แล้วประสาเราด้วย จำไว้เถอะจำจนตาย ถ้ามาต่อหน้าพลิกได้หมดนะ

ประเด็น : ภาวนาพุทธโชนจิตวบลงไป แล้วตามจิตไป เป็นกรรมแรกสุดที่หลวงปู่คุณย์ให้หลวงพ่อ.....

หลวงพ่อ : ภาวนาพุทธโชนจิตวบลงไป ถ้าพูดถึงภาวนาพุทธโชนจิตวบลงไป ถ้าเป็นจริงนะ ถ้าเป็นจริงนี่เขาจะบอกว่าจิตเฉยๆ แล้วห้ามอย่างอื่นไม่ได้ หลวงพ่อ..... เวลาท่านพูดที่แรกนะ ท่านบอก มาที่แรกใหม่ๆ ท่านปฏิบัติใหม่มา ท่านให้จิตอย่างเดียว ห้ามทำอย่างอื่น ถ้าใครทำอย่างอื่นให้ไปที่อื่น ที่แรกเลยจิตอย่างเดียว แล้วถ้าจิตอย่างเดียวนี้ แล้วหลวงปู่คุณย์สอนพุทธโศตรงไหน

ประสาเรานี้ เราเกิดมาจากพุทธโชนนี้ เรากลับปฏิบัติพุทธโชนใหม่ แต่นี่ปฏิบัติไปแล้ว แล้วมากลับ พอจนด้วยหลักฐาน กลับมายอมรับพุทธโชน ยิ่งออกมาอย่างนี้ นี่เป็นลูกศิษย์เขียนหรือเขาเขียนไม่รู้นะ แต่ถ้าเป็นที่เขาเขียน เหมือนเรานี้เราไปขโมยของเขา มานึกว่าไม่รู้มาซ่อนไว้ พอคนมาจับได้ว่าหลักฐานว่าไปขโมยมา เออ มันก็คืนออกว่าฉันเถอะ

โยม : เขาเขียนไว้ตั้งแต่แรกแล้วครับ เมื่อปี นานแล้วครับ หลังจากนั้นเขาไม่ได้พูดถึงอีกเลย

หลวงพ่อ : นั่น ทำไมหลวงตานี้เวลาท่านกราบพระนี่ ท่านกราบถึงพระพุทธรูป ท่านกราบถึงหัวใจมาก หลวงตา หลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นนะหนังสือนี้ท่านเคารพบูชา มาก ตัวอักษรนี้มันสื่อธรรมะพระพุทธรูปได้ คนเรานะถ้าเกิดจากพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์นี้ พุทธ ธรรม สงฆ์ มันอยู่กลางหัวใจของเรา เราจะเคารพบูชาพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์มาก แล้วเราจะไม่เนรคุณ ไม่อกตัญญู เราจะอกตัญญูกับสิ่งที่เราเกิดมานี้

เราเป็นคนชั่ว สิ่งที่เราเกิดมาเราเกิดมากับสิ่งใด ฉะนั้นเวลาพูดนี้ เวลาว่าสอนมาแล้วไม่พูดถึงเลย ไม่นับถือเลย แล้วถึงเวลาก็ออนไปยอนมานี้ ตรงนี้มันชี้ให้เห็นชัด

ไอ้ที่เราคุณเราไม่ดูตรงนั้นหรอก เราดูพฤติกรรมนี้ คุณนิสัยเขา ถ้าเขาเป็นคนดี นะตกไปในไฟก็เป็นคนดี ตกไปน้ำ ตกไปในทะเล ตกไปในความทุกข์ขนาดไหนเขาก็เป็นคนดี คนดีอย่างนี้หายากมาก แต่บางที่เป็นคนดี ดีเฉพาะว่า เวลาสุขก็เป็นคนดี เวลาทุกข์ยากก็ไม่ยอมเปลี่ยนแปลง ขอบอกความดีไว้ก่อนเดี๋ยวค่อยดีใหม่ เห็นไหม อย่างนี้ความดีระดับกลาง ความดีระดับหายากเห็นไหม ความดีมันมีตั้งเยอะแยะ จิตใจคนมันไม่เหมือนกันหรอก แต่จิตใจของคนมันต้องมีความดีเป็นพื้นฐาน ถ้าคนๆ นั้น เป็นพระอรหันต์ อย่างน้อยจะไม่เนรคุณ อย่างน้อยจะไม่อกตัญญู

หลวงปู่มั่น ไอ้โศเคารพบุษยามาก หลวงตาท่านสอนบ่อย หลวงปู่เจี๊ยะเล่าให้ฟังเลยละ เจี๊ยะถือหนังสืออย่างไร หลวงปู่เจี๊ยะท่านก็ว่าท่านแจ้วของท่านแล้วนะ ท่านบอกถือหนังสืออย่างนี้ๆ ได้ที่ไหนๆ จับมาเลย หนังสือต้องแบกไว้แบบนี้เลยนะ หลวงปู่เจี๊ยะท่านบอกท่านถือหนังสือไว้ที่มือใจ ไว้ที่ตัวนี้ หลวงปู่มั่นบอกมันดำเกินไป นี่ หลวงปู่เจี๊ยะเล่าเองเลย เวลาหลวงปู่มั่นท่านจะตรวจสอบหัวใจลูกศิษย์ ท่านจะถามอย่างนี้ อย่างนี้ทำอย่างไรๆ

เราก็พูดจากความรู้สึกเราใช้ไหม นั่นแหละเห็นค่าของใจเลย ว่าใจนี้คิดเรื่องอะไร ใจนี้มีคุณธรรมแค่ไหน ถามว่า เจี๊ยะอย่างนี้ทำอย่างไร หลวงปู่เจี๊ยะเล่าให้ฟัง กระผมทำอย่างนี้ครับ เหมือนนักเรียน เด็กๆ อนุบาลนะ หลวงปู่มั่นอัดเอาเลยนะ นี่ หลวงปู่เจี๊ยะเล่าแล้ว หลวงปู่มั่น หลวงปู่เจี๊ยะ หลวงตานี้เล่าเหมือนกัน เพราะเรานี้มันเป็นเด็กก็ถาม เรานี้ไม่ได้ เรานี้ชักนาคู ไปอยู่กับใครซักหมด เพราะเราเกิดไม่ทัน

หลวงตา หลวงปู่เจี๊ยะ บอกว่าหลวงปู่มั่นเห็นรูปพระไม่ได้เลย ตัวอักษรไม่ใช่ภาษาไทยนะ ตัวอักษรทุกภาษา หลวงปู่มั่นบอกว่า ตัวอักษรทุกภาษาสี่ธรรมะพุทธเจ้าได้ เท่ากับตัวอักษรนี้คือตัวแทนธรรมะ หลวงตาเล่าให้ฟัง มาจากเชียงใหม่ มาถึงมาพักที่จักราช มาพักที่โคราชนี่ เขาจัดที่ให้พัก ให้ไปคูกุฏิ พอเข้าไปเห็นกองหนังสือ ท่านไม่ยอมอยู่เลย กองหนังสือนักเรียนไง วัดเรียนไง เขาก็มีหนังสือตำราใช้ไหม แล้วกองอยู่กับพื้น เขาจัดให้กุฏิให้พัก ให้หลวงปู่มั่นไปพัก เขาเป็นวัดเรียน หลวงปู่มั่นเข้าไป

เห็นในห้องนั้น ท่านปฏิเสฐ ท่านไม่ยอมพักเลย ท่านบอกหนังสือมันอยู่ต่ำกว่าเรา นี่ หลวงปู่มัน

นี่เวลาพูดอย่างนี้แล้ว พวกเนี้ยเมื่อก่อนสอนพุทธโธ แล้วไม่เคยพูดถึงเลย แล้วยัง มา ความจริงนะว่าพระสงฆ์รู้ได้อย่างไรว่าหลวงปู่คุณเป็นพระอรหันต์นี้ ถ้าเราเป็นลูกศิษย์หลวงปู่คุณด้วยกัน เราจะสาธูว่ามีคนมาเชื่ออาจารย์เรา เราจะภูมิใจนะ อันนี้มาถามกูว่ามึงมาเชื่ออาจารย์กูทำไม กูยังงงอยู่เนี่ย เอ้า ก็กูรักอาจารย์มึงไม่ดีหรือวะ ก็กูเคารพอาจารย์มึง กูคิดด้วยหรือ

ความจริงถ้าใครมาเคารพครูบาอาจารย์หลวงตาเรานี้ เราจะภูมิใจมากเลย เออ ไอ้ นี่มันรักหลวงตาเราเว้ย ไอ้ ไอ้เนี่ยมันเห็น เราจะดีใจมากนะ ไอ้เนี่ยกลับมาถามกูว่าเคารพอาจารย์เขาทำไม เออ..เอ้อ กูก็แปลกอยู่ นี่ใจธรรมะพึ่นๆ อย่างนี้ แค่นี้มันก็จับได้แล้ว คนเราดูกัน ดูกันอย่างนี้ อย่าไปดูธรรมะว่านิพพานๆ ไม่ต้องไปดูนิพพานหรอก ไปดูที่มันทำนี่ ดูที่มันพูดนี่ กะล่อน ต่อเหล่านี้ ไม่ใช่ พระอรหันต์ที่ไหนมันกะล่อนวะ ไม่มีหรอก

โธ.. เราพูดกับพระนะ เราพูดกับพระนี่ ฟังหลวงตาบางที.. โทษนะ เราบอกฟังหลวงตาบางทีเบื้อเลย บางคนนะ ถ้าพูดเรื่องหมู ๒ ตัวนะต้องพูดจนจบเลย จะพูดอะไรก็พูดจนจบเลย ความจริงมีหนึ่งเดียวไง ถ้าพูดเรื่องอะไรขึ้นมานะ ท่านจะพูดตั้งแต่ต้นจนจบเลย แล้วก็เข้าอยู่อย่างนั้นนะ เพราะมีอันเดียว หลวงตานี้จะพูดเรื่องอะไรพูดแล้วพูดอีก อันเดียวไง ไม่กะล่อนเป็นพระที่ไม่กะล่อน พูดก็หนๆ ก็ความจริงอันนี้

แต่ถ้าเราฟังบ่อยๆ ลูกศิษย์ฟังบ่อยๆ นะ พอหลวงตาขึ้นคำแรกนะ รู้เลยจะไปจบที่ไหน ความจริงที่หนึ่งเดียวไง ถ้าหมู ๒ ตัวก็จบที่หมู ๒ ตัวนั่นแหละ ถ้าเรื่องอะไรก็จบเรื่องไอ้นั้นนะ แล้วจะไม่คลาดเคลื่อน มีแต่ยาวกับสั้นเท่านั้นเอง นี่ไม่กะล่อน พระไม่กะล่อน คือพูดกลับกลอก พูดอย่างนี้อย่างหนึ่ง พรุ่งนี้อีกอย่างหนึ่ง นี่คุณสมบัติของครูบาอาจารย์ เราฟังตลอดแล้วเราจับตลอด ถ้าหลวงตาขึ้นคำแรกนะ รู้เลยต้องจบเรื่องแล้วก็จะเป็นอย่างนี้ แล้วตั้งแต่บวชมาจนปานนี้ เกือบ ๘๐ พรรษาก็ยังพูดอยู่อย่างนี้ พระไม่กะล่อนเว้ย พระของจริงไว้ว อยู่เป็นที่เส้นทาง ไม่ใช่พลิกไปพลิกมา พลิกมาพลิกไปอย่างนี้

อ่าน : จะมีอะไรสำคัญๆ ไหม ไอ้อ่าแทรกแซง อย่าดูจิตนี้ ไอ้เรื่องนี้มันเป็น เรื่องธรรมดา อย่าไปแทรกแซง ตามจิต ตามจิตไป แล้ววันหนึ่งเราจะเห็นเองว่า กาย ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กาย นี่เป็นโศคาบันแล้วนี่

หลวงพ่อก : เราไม่อยากเอ่ยชื่อเลยนะ มันมีพระองค์หนึ่งเขาพูดอย่างนี้ แล้วลูกศิษย์ เขามาคุยกับเรา เราบอกเป็นไปไม่ได้ เขาบอกให้ตรึกในธรรม ทำอย่างนี้ เขาเรียกว่า ขบธรรมะแตก อย่างเช่นเรานี้มันจะตั้งประเด็นขึ้นมาในความคิดเรา เราจะสงสัยเรื่อง อะไรตั้งประเด็นไว้ แล้วเราใช้ปัญญาไล่ไป พอปัญญามันไปขบประเด็นนั้นแตก โศคาบัน แล้วเขาขบไปเรื่อยๆ จนเขาแตกหลายที เขาเป็นพระอรหันต์ เขาก็ไปสร้างวัด

พอจิตเขาเสื่อมเขามาหาเรา พอเสื่อมเขามาหาเรา เขาบอกว่าตอนที่เขาออกจาก วัดไปนี่ เขามั่นใจมากกว่า เขานี้เป็นพระอรหันต์ เพราะว่าที่วัดเขานี้ขบกันอย่างนี้แตกที่ ศาลา พระนี่ขบอย่างนี้แตกหมดเลย แล้วพอถึงที่สุดแล้ว พอเสื่อมแล้วมาหาเรา เขา เสื่อมแล้วเขาทุกข์ มาหาเรา แล้วทำไง เราบอกมันต้องทำความสงบ แล้วกลับไปถึงความสงบแล้ว พอสงบแล้วค่อยวิปัสสนา เองนั่นแหละหรือ เขาบอกทำยากเพราะเขาเคย ทำมาแล้ว

นี่ไง นี่เราจะย้อนกลับมาที่เขาบอกว่า นี่พิจารณากายไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กาย นี่แหละโศคาบัน ไซ้พระโศคาบัน กายนี้ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กาย แต่ แต่ไม่ใช่ที่ปาก มันที่ จิต ที่จิตได้สำนึก ไม่ใช่จิตนะ จิตได้สำนึก กิเลสอยู่ที่จิตได้สำนึก กิเลสไม่ได้อยู่ที่จิต โดยพื้นฐาน ถ้ากิเลสมันอยู่ที่ผิวๆ ของจิตนี้ เราสามารถรู้หรือค้นหากันได้ อนุสัย กิเลสมันเป็นอนุสัยนอนเนื่องมากับจิต เหมือนกับผ้านี้เห็นไหม ผ้าขาวมันต้องฟอกขาว ผ้าเราผ้า สี สีนี้เดิมนี้เป็นผ้าขาวแต่เพราะข้อมสี เพราะข้อมสี สีนี้มันก็อยู่ในผ้าขาว นี่กิเลส อวิชชามันอยู่เป็นเนื้อเดียวหรือนอนเนื่องอยู่ได้จิต

ฉะนั้นการวิปัสสนา การที่จิตต้องสงบ จิตสงบเข้าไปก็เป็นตัวจิต จิตสงบเฉยๆ จิตนะใส เวลาจิตมันสงบมันใส จิตมันจะใสผ่องแผ้ว เห็นไหม จิตเดิมแท้ผ่องแผ้ว แล้ว จิตเดิมแท้ก็ออกวิปัสสนา นี่วิปัสสนานี้พอวิปัสสนาโดยการเคลื่อนไหว มันจะไปชะ ล้างกันที่จิตได้สำนึก มันไม่ใช่ว่าจิตไม่ใช่เรา อย่างนี้โศคาตราสิงห์ แล้วโศคาเขาเยอะ มาก บุญรอดเจิ้งแน่ๆ เลย บุญรอดจะเจิ้งแล้ว เพราะมีบริษัทใหม่ตั้งโศคามาขายแทน อย่างนี้มันต้องให้มาหาเรา แล้วเราจะบอกว่าโศคามิ่งนะไม่มีแก๊ส โศคามิ่งยังโศคาที่คอ

เหล่านี้ไม่เอา ถู.. ไม่เคยเชื่อเลย ไม่เคยอยู่ในความเห็นเราเลย ไอ้เรื่องอย่างนี้ ไร้สาระ มันแค่การพูดนี้ แค่การพูดความรู้สึกที่เคลื่อนออกไปมาจากใจนี้ มันรู้ได้เลยว่าอันไหนจริง อันไหนปลอม

ถ้าเราเคยเห็น เคยรู้จักได้สำนึก ที่มันถอดถอนสักกายทิฐิ ภายไม่ใช่เราเรา ไม่ใช่กาย คือทิฐิ สักกายทิฐิ ทิฐิมานะของจิต ไม่ใช่เห็นว่ากายไม่ใช่เราเราไม่ใช่กายอย่างนี้หรือ มันเกิดจากทิฐิมานะ จิตได้สำนึก เพราะทิฐิมานะมันอยู่ในจิตได้สำนึกที่เราไม่รู้ทันมัน มันถึงหมุนไปให้เราเกิดตายกันอยู่นี้ แต่เพราะเราเข้าไปรู้ถึง ทันมันแล้วถอดถอนมัน ถ้าถอดถอนนี้ได้ จะเกิดอีก ๗ชาติเท่านั้น พระโศคานันจะเกิดอีก ๗ ชาติเท่านั้น

แต่ถ้าถอดถอนตรงนี้ได้ไม่ได้ มันยังเป็นอากาศที่มันจะหมุนไป ไม่มีต้นไม่มีปลาย จิตนี้เหมือนอากาศ อากาศ ครอบงำลมหล อากาศที่มันเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ตัวจิตนี้ มันก็เหมือนอากาศ เหมือนอากาศแต่มันเป็นธาตุ เป็นสันตติที่มี มันมีแรงขับ คือตัวอวิชชาอยู่ มันถึงหมุนของมันไป ที่หลวงปู่คุณูปคุณูปใจ ความรู้สึกเป็นรูป ความคิดเป็นนาม นี่ไง เคลื่อนแล้ว ความรู้สึกเป็นรูป ความคิดเป็นนาม เพราะมีความรู้สึก มีรูปและมีนาม มันก็หมุนไป

โธ.. หลวงปู่คุณูปคุณูปนะ กุฬิงนะ แหม มันทิ่มหัวใจกูเลย อภิธรรมไม่เคยพูดอย่างนี้ แล้วพูดไม่เป็นด้วย พูดก็พูดไม่ถูก จำมาพูดก็พูดไม่เป็น พูดไม่ได้หรือ นี่มันเป็นโศคา เดินไปเดินมาแล้ว ไอ้ที่นั่นอย่างแทรกแซงจิต อย่าดูจิต เขามาพูดให้ฟังเยอะมาก บางคนไปหาเขา จิตนี้เกร็ง อย่าไปกดมัน อย่าไปแทรกแซงมัน ปล่อยให้มันเป็นธรรมชาติ เพราะจับทฤษฎีจับอันนี้ไว้ละ เพราะมันเป็นธรรมชาติ แล้วก็ย้อนไปธรรมะ ธรรมะคือธรรมชาติ ธรรมะคือธรรมดา ธรรมดาก็คือธรรมะ

แล้วก็อย่าแทรกแซงดูจิต อย่าไปแทรกแซงมัน อย่าไปกดถ่วงมัน ให้มันเป็นธรรมชาติของมัน นี่มันฟังไป ฟังตั้งแต่เหตุใช้ใหม่ แล้วไปฟังมันที่ผล ผลของพระโศคานันใช้ใหม่ ธรรมะ ธรรมะคือธรรมดา ธรรมะคือธรรมชาติ เราถึงได้สวนกลับไปไง พระพุทธเจ้าบอกมีปัญญาวิมุตติ กับเจโตวิมุตติ ธรรมดามีวิมุตติไม่เคยเห็นนะ

อันนี้มันจะเป็นธรรมดาวิมุตติใจ ธรรมะเป็นธรรมดา ธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติก็เป็นธรรมะ อย่าแทรกแซงจิต อย่าคู้จิต เห็นไหม มันตรงกันไหม มันตรงกัน มันตรงกันที่ว่ามันทำให้เป็นธรรมาคักพอ พอธรรมด่าบ๊ี้บ นี้คือเหตุใช้ไหม แล้วมันก็ไปสร้างผลใจ ธรรมะเป็นธรรมดา ธรรมะเป็นธรรมชาติ ความโกรธของคนก็เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง ความโกรธนี้เพราะเราควบคุมมันไม่ได้ ความโกรธ ความโลภ ความหลง นี่เป็นธรรมชาติอันหนึ่งนะ ก็มึงกราบโลก กราบโกรธ กราบหลง มึงก็เป็นพระอรหันต์ใจ

เราจับได้หมด เขาพูดอย่างนี้บ๊ี้บ เพราะเอ็งคิดคู้ติ เขาตั้งผลไว้อย่างนี้ใช้ไหม แล้วเขาบัญญัติเหตุไว้อย่างนี้ พอมีเหตุอย่างนี้บ๊ี้บ เขาไปสร้างผลไว้รองรับก็เป็นโสคาบั้น แล้วสุดท้ายในอริยสัจ เขาเอามาให้กูอ่าน 'ไอ้ขณะจิตเป็นอัตโนมัตติ ไอ้ จิตเป็นอัตโนมัตติด้วยเนอะ ถ้าเป็นอัตโนมัตตินะเครื่องใช้ไฟฟ้ากูเป็นพระอรหันต์หมดเลย เพราะรีโมทกูกดได้หมด อัตโนมัตติทั้งนั้น มันขึ้นต้นผิดนะ มันผิดไปหมด เพียงแต่ว่า โทษนะ พวกเอ็งมันหัวขี้เลื่อยฟังไม่ออก กูฟังนะ กูจะอ้วกทุกจุดเลยจริงๆ จะอ้วกทุกจุดเลย แต่หลวงปู่ดุลย์ไม่อ้วก

หลวงปู่ดุลย์ถูกต้อง กูถึงเชื่อหลวงปู่ดุลย์ใจ โห่ หลวงปู่ดุลย์ฝากไว้ไปอ่านสิ เราถึงวิตกขึ้นมา วิตกว่าหลวงปู่ดุลย์ฝากไว้ อนาคตมันจะโดนเปลี่ยนแปลง อนาคตมันจะโดนแก้ไข เพราะผู้ไปจรจรโลง ผู้ที่ทำหนังสือนี้ วุฒิภาวะไม่ถึง พอไม่ถึงก็เอาความเห็นเราเข้าไปเป็นตัวตั้ง แล้วจะเปลี่ยนแปลงหนังสือนั้นมาเข้ากับความรู้สึกของตัวเอง เราถึงบอกว่า หนังสือหลวงปู่ดุลย์ฝากไว้เล่มแรกๆ เก็บไว้เนะ แล้วพอต่อไปพอมันพิมพ์ใหม่ แล้วเอาเล่มแรกนี้ไปยื่นกับมัน เล่มแรกๆ เก็บไว้ ต่อไปมันจะเคลื่อนไปเรื่อยๆ เคลื่อนไปเพราะไอ้คนที่มันมาทำหนังสือนี้ จิตใจเขาเข้าไม่ถึง เขามีความรู้ความเห็นอย่างไร เขาก็พยายามจะทำหนังสือนี้ ให้ไปเข้ากับความรู้ความเห็นของเขา เราวิตกขนาดนั้นนะ

จริงๆ แล้วมันไม่ใช่เรื่องของเรา เอ็งคู้ติ กูบิณฑบาตนะเหลือกินเลย ข้าวกูก็กมีกิน ที่นอนกูก็กมีนอนพร้อม แล้วกูไปเคื้อคร้อนกับใครวะ กูพูดเพื่อเหตุใด กูพูดทำไม กูเคื้อคร้อนอะไรกูถึงไปพูด เว้นไว้แต่ว่ากูอยากดั่งเท่านั้นแหละ ไอ้กลองจัญไรนี่อยากดั่ง

ต้องตีคนดั่งใจ ต้องเหนี่ยวคนดั่งไว้แล้วมันจะดั่งตาม ใ้อั่งอย่างนี้กูไม่ยอกดั่งหรือ
เพราะดั่งแบบนี้มันดั่งแบบพลุ บรีมๆ แดกหมดเลย ไม่ประโยชน์อะไร

อย่างที่พูดตั้งแต่ที่แรก โมฆบุรุษไม่มีอะไรในหัวใจ ไม่ยอกอะไรทั้งสิ้น แต่
เห็นแล้วมันสงสาร ไม่สงสารธรรมดานะ ตอนนีเราคิดเลยแหละ ใ้อพวกเด็กๆ รุ่น
ใหม่นะ ที่เล่นอินเทอร์เน็ตนี้ พวกนี้ตอนนี้นั้นเป็นแบบ เรดการ์ดนะ เยาวชนแดงของ
ใ้อแก๊งค์ ๔ คน สมัยแก๊งค์ ๔ คนนะมันปลุกปั่นใ้อพวกเรดการ์ดนะ เข้าไปอยู่ในป่าไป
ทำลายวัฒนธรรม สุดท้ายแล้วพอรัฐบาลมันเปลี่ยนแปลง ใ้อพวกเรดการ์ดเข้าไปป่าแล้ว
นะก็ต้องอยู่ที่นั่นไปจนเป็น.. เพราะว่ามันอุดมคติไซ้ใหม่ ว่าเรามันชนชั้นเสมอกันนะ

จากคนในเมืองนี้ไปอยู่ตามชนบท จนแก่จนเฒ่าเพราะเราดู เรื่องอย่างนี้เราชอบ
ดู พวกเรดการ์ดนี้ มัน โคนแก๊งค์ ๔ คนปั่นหัว ปั่นหัวเสร็จแล้วนะไปอยู่ตามชนบท
ชีวิตทั้งชีวิตเลย ชีวิตเขาหมดไปโดยที่ด้วยอุดมคติของเขา ฉะนั้น ใ้อเด็กวัยรุ่น รุ่นใหม่
เข้ามาดูจิตๆ กันนี้ มันเหมือนเรดการ์ด ได้รับการปลุกปั่น ได้ล้างสมอง พอได้รับการ
ปลุกปั่น ได้ล้างสมองเขามาแล้วนี้ ตอนนีก็กลายเป็นเรดการ์ด เป็นการองค์กรที่ป้องกัน
อาจารย์ของเขา เราดูสังคมนั้นอย่างนั้นเลยนะ

ประสาเราว่าเราเห็นความสำคัญของมนุษย์ เราสงสารผู้หลงผิดไป เราถึงพูดไป
เราเข้าใจนะ เข้าใจที่หลงตาท่านบอกว่า ใจเขาใจเรา มันไม่ใช่เรื่องอะไรของเรา
สังคมพระป่าเรา สังคมครูบาอาจารย์เราเนี่ย เราก็ดนอมรักษาทำให้มันดีเถิด ใ้อนี้มัน
สังคมของเขา แล้วเราก้าวล่วงเข้าไปในสังคมของเขาทำไม เราไม่เคยออกไปไหน เรา
อยู่ที่วัดนี้ทั้งนั้น มีแต่คนมาถามคุณุณิฉินของเรา ว่าสิ่งที่เกิดขึ้น เราเห็นเป็นอย่างใด
เพราะเราเห็นว่ามัน เราเห็นในมุมมองของเรา เราเห็นของเราอย่างนี้ แล้วด้วยเหตุด้วย
ผล ด้วยหลักด้วยฐาน

แต่ทีนี้คนที่คุยกับเราเนี่ย วุฒิภาวะของเขาไม่เท่ากัน เราพูดด้วยวุฒิภาวะ จริงๆ นะ
ที่เห็น เราเห็นเยอะเยอะไปหมดนะ เหมือนคนเป็นนะ จะจับตรงไหนก็ผิดไปหมด
เพียงแต่ถ้าเป็นคนอื่นนะ จับที่ไหนก็ผิดไปหมด มันก็อยากชี้ถูกชี้ผิด มันก็อยากจะ
อวดตัวขึ้นมาไซ้ใหม่ เราเนี่ยไม่เคยพูดเลย ถามใ้อนี้สิไม่เคยพูดข้างนอก ที่พูดนี้เพราะเขา
มาถาม เขามาถามเรา ลูกศิษย์เขามาถามเราไม่พูดเลย นี่เขาทำ ทำไมไม่ตอบละ

เราบอกตบไปก็ไม่เป็นประโยชน์ ตบไปเขาก็ไปลงหนังสือเขา หนังสือเขาเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาจากคำพูดของเรา แต่เขาก็มองเราเป็นไอ้เสื่อเลย เป็นสัตว์ตัวหนึ่งเหมือนกัน เขาก็มองเราว่าเรานี้หมาตัวหนึ่งนะ คืออยากดั่ง อยากใหญ่ ไม่หรรอก ภูมิภาคแต่ห้าอยู่นี้ ภูมิภาคเพื่อเตือนประชาชนว่า ของมึงหายนะ หัวใจพวกมึงหายไปแล้ว หัวใจพวกมึงโดนขโมยไปหมดแล้ว ภูมิภาคอยู่ทุกวันนี้ หัวใจของพวกมึงไม่อยู่กับตัว หัวใจของพวกมึงโดนเขาขโมยไปแล้ว เอวัง